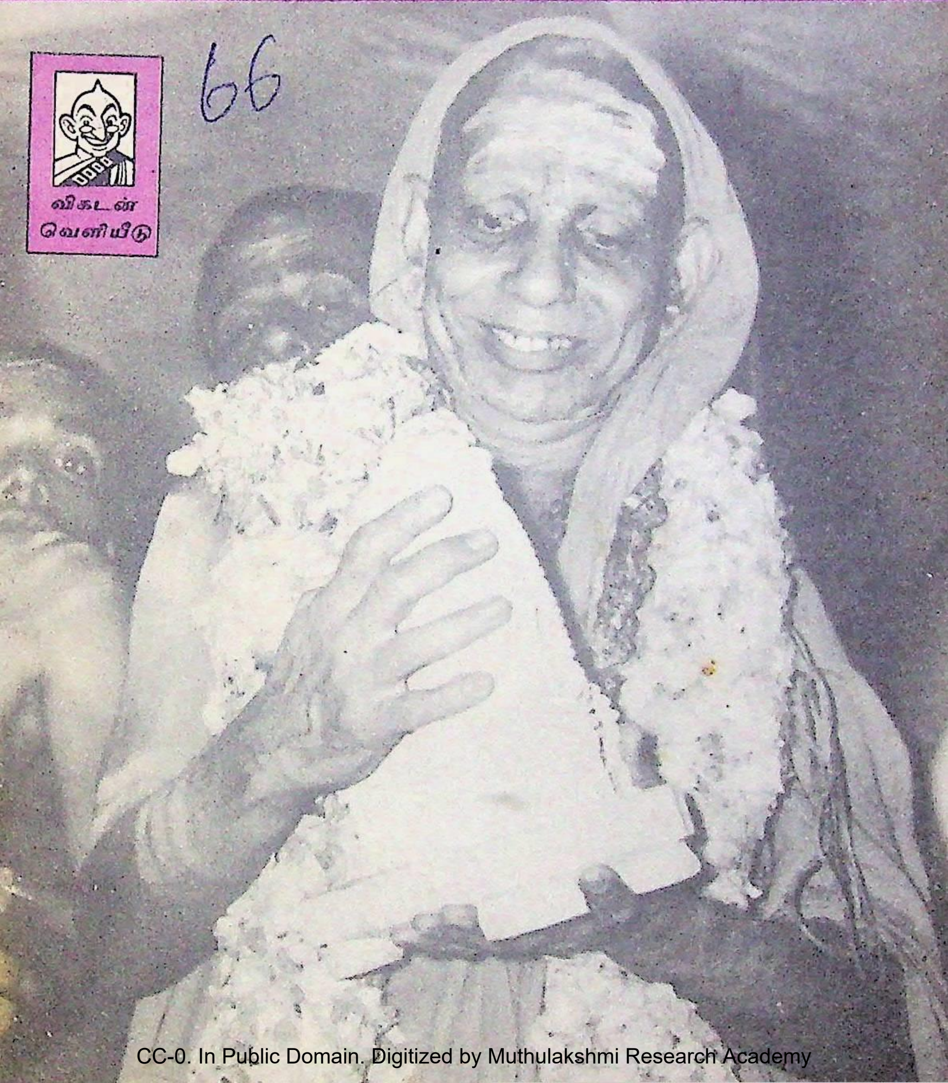
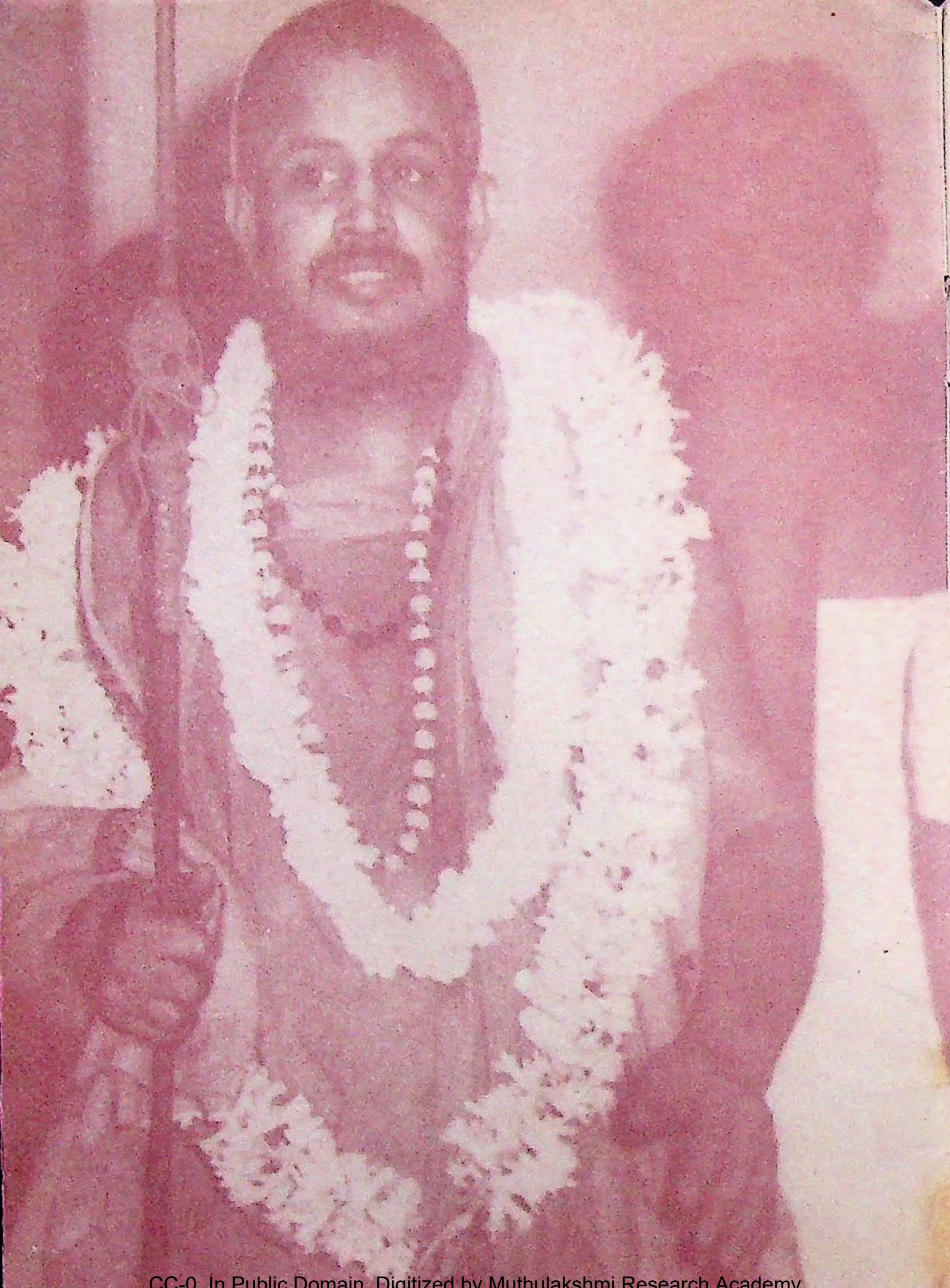
அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

66

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

66

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: டிசம்பர், 1993.

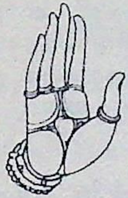
பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) நான்காம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

குரு

கடிகையின் தொன்மை

இதிலிருந்து தெரிகிற இன்னொரு முக்யமான விஷயம், பிற் காலத்தில் அதர்வ வேத அத்யயனம் அடியோடு மங்கிப் போய்விட்டாலும் அக்காலத்தில் அந்த வேதமும் போதிக்கப் பட்டிருக்கிறது என்பதாகும். அதிருக்கட்டும். இதிலே ¸கடிகாஸ் தானம் என்பது குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ப்ராசீனமான (தொன்மை வாய்ந்த) அத்வைத ப்ரமாண நூல்களிலொன்றி லேயே 'கடிகா ஸ்தானத்துப் பசங்களின் அத்யயனத்தை இவர் கள் கேட்டதில்லையா என்ன?' என்று வருவதால், கடிகாஸ் தானங்கள் வித்வத் ஜனங்களால் மிகவும் மதிக்கப்பட்டது நன் றாகத் தெரிகிறது.

'கல்பதரு' எழுதிய அமலானந்தர் அதன் முடிவில் சொல்லிக் கொள்வதிலிருந்து அவர் தேவகிரியில் க்ருஷ்ணன், மஹாதேவன் என்ற யாதவ வம்சத்து ஸஹோதரர்களின் ஆட்சிக் காலத்தி லிருந்தவரென்று தெரிகிறது. இது கி.பி. பதின்மூன்றாம் நூற் றாண்டு மத்தியாகும். (அதாவது ராமானுஜருக்கு நூறு, நூற் றைம்பது வருஷம் அப்புறம்) இதற்கு முன்னாடியும் பின்னாடி யும் எப்போதிலிருந்து எதுவரை கடிகாஸ்தானத்தைப் பற்றி ஆதாரபூர்வமான சாஸனங்களில் பிரஸ்தாபித்திருக்கிறது என்று தேடிப் பார்த்தேன். ஆராய்ச்சி அமலானந்தர் காலத்துக்குக் கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முன்னால் கொண்டு விட்டது!

கி.பி. நாலாம் நூற்றாண்டு ஆரம்ப காலத்திலேயே ஒரு

ராஜா தன்னுடைய வித்யா குருவோடுகூட ஒரு கடிகாஸ்தானத்தில் வித்யாப்யாஸம் செய்திருக்கிறான்.அந்த ராஜா கர்நாடக தேசத்தில் ஷிமோகாப் பகுதியைச் சேர்ந்தவன். அவன் படித்த கடிகாஸ்தானம் இருந்ததோ காஞ்சீபுரத்தில்! ஒரு ராஜாவே எத்தனையோ நூறு மைல் கடந்து வந்து சேர்ந்து படிக்கும்படியாக அத்தனை உயர்வுடன் காஞ்சீபுரத்தில் கல்வி விலாஸம் இருந்திருக்கிறது! அவனுடைய குருவும் அவனோடு வந்தாரென்பதால் மிகவும் உயர்ந்த, ஸூக்ஷ்மமான சாஸ்த்ரங்கள் இந்த கடிகாஸ்தானத்தில் போதிக்கப்பட்டதாக ஊஹிக்கலாம்.

ரயிலும் ரோடும் இல்லாத ஆதி நாளிலிருந்தே வித்யைக்காக நம் தேசத்தவர்கள் ஆயிரம், ஆயிரத்தைந்நூறு மைல் தாண்டிப் போயிருக்கிறார்கள். காஞ்சியிலிருந்து காசிக்கு, பாடலிபுத்ரத்துக்கு என்றெல்லாம் போயிருக்கிறார்கள். சிதம்பரத்தில் பதஞ்ஜலி பாடம் சொல்லிக் கொடுத்ததாகச் சொன்னேனே, அதற்குக் கௌட தேசம் என்கிற வங்காளத்திலிருந்துகூட சிஷ்ய வந்திருக்கிறார். கௌடர் என்றே அவரைச் சொல்வது. அவருடைய சிஷ்யருக்கு சிஷ்யர்தான் ஆசார்யாள். ஆசார்யாள் காசியில் வேதாந்தம் போதித்தபோது கற்றுக் கொள்வதற்காக சோழ தேசத்திலிருந்து ஸனந்தனர் என்பவர் அங்கே போயிருக்கிறார். இவர்தான் பிற்பாடு பத்மபாதர் என்று பெயர் பெற்றவர்.

இம்மாதிரி ஷிமோகாவிலிருந்து காஞ்சீபுரத்துக்கு வந்த ராஜாவின் பெயர் மயூரவர்மா. அவனுடைய குருவின் பெயர் வீர சர்மா.

(சர்மா – பிராமணன்; வர்மா – க்ஷத்ரியன்; குப்தா – வைச்யன்; தாஸன் – நாலாம் வர்ணம்.)

ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் ('ப்ரவசனம் நிகிலம்' என்று சாஸனத்தில் கண்டிருக்கிறது) ஸாங்கோபாங்கமாகப் படிப்பதற்காக இந்த இரண்டு பேரும் போனார்கள் என்று மயூரவர்மாவுக்கு இரண்டு பட்டம் தள்ளி ஆட்சி செய்த காகுத்ஸ வர்மா என்

பவன் ஷிமோகா ஜில்லாவிலுள்ள தலகுண்டாவில் ஸ்ரீ ப்ரணவேச்வரஸ்வாமி கோயில் தூண் ஒன்றில் பொறித்திருக்கும் கல்வெட்டில் சொல்கிறான். 'எபிக்ராஃபிகா இன்டிகா' எட்டாம் வால்யூமில் சாஸன வாசகம் இருக்கிறது:

'ய: ப்ரயாய பல்லவேந்த்ரபுரீம்'

என்பதாகக் காஞ்சியைப் 'பல்லவேந்த்ரபுரி' என்று சொல்லி 'கடிகாம் விவேச' – கடிகையில் சேர்ந்தான் – என்று முடித்திருக்கிறது.

ஏற்கெனவே குருவிடம் படித்து முடித்துவிட்ட ராஜா, அல்லது ராஜகுமாரன், அந்த குருவையும் அழைத்துக் கொண்டு ஸகல சாஸ்த்ரத்தையும் ஸாங்கோபாங்கமாகக் கற்க நம் காஞ்சீபுரத்துக்கு வரும்படியான பெருமை அங்கேயிருந்த கடிகைக்கு இருந்திருக்கிறது என்பதிலிருந்து, நாலந்தா, தக்ஷசிலா யுனிவர்ஸிடிகளைப் போல நம் தமிழ் நாட்டிலும் இருந்திருப்பது தெரிகிறதோல்லியோ?

மயூரவர்மாவின் காலமான அந்த நாலாம் நூற்றாண்டு ஆரம்பத்தில் காஞ்சீபுரத்திலிருந்து கொண்டு ஸ்கந்தசிஷ்யன் என்ற பல்லவ ராஜா ஆண்டிருக்கிறான். இவன் ஸத்யஸேனன் என்ற இன்னொரு ராஜாவிடமிருந்து ஒரு கடிகையை ஜயித்துப் பெற்றான் என்று வேலூர்பாளையத்திலுள்ள மூன்றாவது விஜய நந்திவர்மாவின் சாஸனமொன்றிலிருந்து தெரிகிறது. வேலூர்பாளையம் என்பது அரக்கோணத்துக்கு வடமேற்கே ஏழுமைலில் இருக்கிற ஊர். இந்த சாஸனம் 'ஸௌத் இன்டியன் இன்ஸ்க்ரிப்ஷன்', இரண்டாம் வால்யூம், ஐந்தாம் பார்ட்டில் பிரசுரமாயிருக்கிறது:

'ஸ்கந்த சிஷ்யஸ் ததோ அபவத் – த்விஜாநம் கடிகாம் ராஜ்ஞ: ஸத்யஸேநாத் ஜஹார ய:'

'த்விஜாநாம் கடிகாம்' அதாவது, 'பிராமணர்களுடைய கடிகையை' என்று அர்த்தம். இதிலிருந்து வேத சாஸ்த்ர அடிப்படையில் ஏற்பட்ட கல்விச்சாலையே கடிகை என்று தெரி

கிறது. 'கல்பதரு' மேற்கோளிலிருந்தும் அங்கே தற்போது வழக் கொழிந்துவிட்ட அதர்வவேத அத்யயனங்கூட நடந்திருப்ப தாகத் தெரிந்ததல்லவா?

எதிரி அரசனிடமிருந்து கடிகையைக் கைப்பற்றியதை முக்ய மாகச் சொல்லியிருப்பதிலிருந்து அது யுனிவர்ஸிடி போலப் பெரிய ஸ்தாபனமாக இருந்திருக்க வேண்டுமென்று தெரிகிறது.

கடிகைகளில் வேதவித்யை மட்டுமின்றி, வேதத்தில் அதிகாரமுள்ள ப்ரம்ம – க்ஷத்ரிய – வைச்யர்களுக்கான எல்லா வித்யைகளுமே சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கலாமென்றும், இவற்றில், க்ஷத்ரியர்களுக்கான தனுர்வேத சிக்ஷயினால் எதிர்காலத்துக்கான வீரர்கள் உருவாக்கப்பட்டார்களென்பதால் தான் குறிப்பாக சத்ரு ராஜாவிடமிருந்து கடிகையைக் கைப் பற்றியிருக்கக் கூடுமென்றும் ஓர் அனுமானம். அல்லது அறிவுக் கோட்டை என்ற காரணத்துக்காகவே அறிவை மதித்த அக் காலத்தில் ஒரு ராஜா இன்னொரு ராஜாவின் வித்யாசாலை யைத் தன் வசப்படுத்திக் கொண்டிருக்கலாம்!

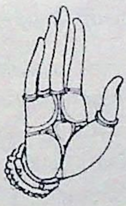
'த்விஜர்' என்பதன் நேர் மொழிபெயர்ப்பு, 'இருபிறப் பாளர்' என்பது. உபநயன ஸம்ஸ்காரத்தினால் இரண்டாவது பிறப்பு எடுப்பதாகக் கருதப்படும் முதல் மூன்று வர்ணத் தாருமே த்விஜர்கள்தான். அதனால் 'த்விஜர்களுடையவை' எனப்படும் கடிகைகளில் க்ஷத்ரியர்களும் படித்திருக்க இடமுண்டு. மயூரவர்மா என்று சற்றுமுன் சொல்லப்பட்டவன் க்ஷத்ரியன்தானே?

'ஸத்ய ஸேனன்' என்ற சத்ரு ராஜாவின் பேரிலிருந்து அவன் அசோக சாஸனம் சொல்லும் 'ஸத்ய புத்த' ('புத்ர' தான் 'புத்த' என்றாகியிருக்கிறது) அரசர்களில் ஒருவன், இந்த ஸத்யபுத்ரர் கள்தான் தொண்டை மண்டலாதிபதிகள் என்றெல்லாமும் கொஞ்சம் ரிஸர்ச் பண்ணிப் பார்த்திருக்கிறேன்.

வேலூர்பாளைய சாஸனம் இன்னொன்றிலிருந்து

நரஸிம்ஹவர்மா காஞ்சிபுரத்தில் கைலாஸநாதர் ஆலயத்தைக் கட்டியதோடு பிராமணர்களுக்கென (இங்கேயும் 'த்விஜா நாம்' என்று இருக்கிறது) கடிகாஸ்தானமும் மறுபடி கட்டிக் கொடுத் தானென்று தெரிகிறது. 'புநர் வ்யதாத் – மறுபடி கட்டிக் கொடுத்தான்' – என்று இருப்பதால் இவனுக்கு ரொம்பக் காலம் முன்பே கடிகை இருந்து அது இவன் நாளில் சிதிலமாயிருக்க வேண்டும்; அதை இவன் அதன் முக்யத்வம் உணர்ந்து புனர் நிர்மாணம் செய்திருக்க வேண்டும் என்று தெரிகிறது. அழகான ச்லோகமாக இருக்கிறது சாஸனம்:

தத் புத்ர ஸூந: நரஸிம்ஹவர்மா
புநர்வ்யதாத் யோ கடிகாம் த்விஜாநாம்
சிலாமயம் வேச்ம சசாங்கமௌளே:
கைலாஸகல்பம் ச மஹேந்த்ரகல்பம்.

கற்கோயிலின் தோற்றம்

'சிலாமயம் வேச்மம்' என்றால் கருங்கல்லால் ஆன க்ருஹம்; கற்கோயில். இப்போது கோயிலென்றால் கருங்கல்லை அடுக் கிக் கட்டியதுதான் என்றாகி விட்டதால் இதை விசேஷமாகக் குறிப்பிடுவானேன் என்று தோன்றலாம். ஆனால் காரணத் தோடுதான் இங்கே இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறது.

ஏழாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இருந்த மஹேந்த்ர வர்மப் பல்லவனுக்கு முன்பெல்லாம் செங்கல், மரம் முதலிய வற்றால்தான் கோயில் கட்டினார்கள். மஹேந்த்ரவர்மாதான் முதன்முதலில் கற்கோயில் கட்டினவன். 'கட்டினவன்' என்பது தப்பு; கோவில் 'எடுத்தவன்' என்றே அவனைச் சொல்ல வேண் டும். ஏனென்றால் இவன் காலத்தில்கூட, மலைகளிலிருந்து பாறைகளை வெட்டி slabகளாக (துண்டங்களாக)ச் செதுக்கிக் கொண்டு வந்து அவற்றை அடுக்கிக் கோயில் கட்டுவது என்ற

வழக்கம் ஏற்படவில்லை. பின்னே எப்படி கற்கோயில் எடுத்தா னென்றால், குன்றாகப் பெரிய பாறைகளிருக்கும் இடத்துக்குப் போய், அங்கே அந்தக் குன்றையே குடைந்து, செதுக்கி அப் படியப்படியே கோயிலாக ஆக்கும்படிச் செய்தான். செங்கல் லாலோ மரத்தாலோ ஆதியில் கோயில் அமைத்ததிலிருந்து இது முதல் டெவலப்மென்ட் (வளர்ச்சி).

இரண்டாவது டெவலப்மென்ட் மஹேந்த்ரவர்மாவுக்கு நூறு வருஷம் பிற்பாடு வந்த இரண்டாவது நரஸிம்ஹவர்மா வான ராஜஸிம்ஹ பல்லவனின் காலத்தில் ஏற்பட்டது. அதா வது, இவன்தான் பெரிய பெரிய பாறைகளைத் துண்டங் களாக வெட்டிச் செதுக்கி எங்கே வேண்டுமானாலும் எடுத்துக் கொண்டு வந்து அவற்றை அடுக்கி நிஜமாகவே கோயில் கட்ட ஆரம்பித்தான். அந்த முதல் கோயில்தான் காஞ்சி கைலாஸ நாதர் ஆலயம்; அதைத்தான் குறிப்பாக 'சிலாமயம் வேச்மம்' என்று சொல்லியிருக்கிறது.

குன்றுகளைக் குடைந்து கோயிலாக்கினபோது ('குடை வரைக் கோயில்' என்பது இதைத்தான்) நாம் கல் இருக்கிற இடத்துக்குப் போக வேண்டும். அதாவது ஸ்வாமியைத் தேடிக் கொண்டு நாம் போக வேண்டும். கல் நம்மைத் தேடி வரும்படி யாக அதைச் செதுக்கிக் கொண்டு வந்து செங்கல்லைப் போலவே இசைத்துக் க்ட்டி ஸ்வாமியே நம்மிடம் எழுந்தரு ளும்படியாகச் செய்த முதல் கற்கோயில் கைலாஸநாதரு டையது. இதைக் 'கட்டிடக் கோயில்' என்பார்கள். விஷயம் தெரிந்தவர்கள் 'கற்றளி' என்பார்கள். 'கல் தளி' தான் 'கற்றளி'. தளி என்றால் கோயில்.

பூலோகக் கைலாஸமாக இந்தக் கோயிலைக் கட்டியதைத் தான் 'கைலாஸ கல்பம்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. மஹேந்த்ர வர்மா அனுஸரித்த நிர்மாண முறையின் வழியிலேயே இதை நரஸிம்ஹ வர்மா செய்தான் என்பதை 'மஹேந்த்ர கல்ப:' என்று சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறது.

அப்பர் ஸ்வாமிகளால் சமணத்திலிருந்து வைதிக மதத்துக் குத் திருப்பப்பட்ட மஹேந்த்ர வர்மா மாமண்டூர், மண்டகப் பட்டு, பல்லாவரம் (பல்லவர்புரம்), திருச்சி மலைக்கோட்

டைக் கோயிலுக்குக் கீழே எல்லாம் குகைகளில் குடைவரைக் கோயில்கள் கட்டினவன். அவன் ஏழாம் நூற்றாண்டு ஆரம்பத்தில் இருந்தவன். அவனுடைய பிள்ளையும் ஒரு நரஸிம்ஹ வர்மாதான். வாதாபிவரை போய் ஜயித்த மாமல்லன் அவன் தான். ஆனால் கைலாஸநாதர் கோயில் கட்டினவன் அவனில்லை. அவன் முதலாவது நரஸிம்ஹன். இவன் அவனுடைய கொள்ளுப்பேரனான இரண்டாவது நரஸிம்ஹன். முதல் நரசிம்ஹனோடு இவனைக் குழப்பிக் கொள்ளாமலிருப்பதற்காகப் பொதுவாக இவனை இவனுடைய பட்டப்பெயரான ராஜஸிம்ஹன் என்ற பெயரில் குறிப்பிடுவதே வழக்கம். புகழ் பெற்ற தன் மூதாதையான மஹேந்த்ரவர்மாவின் வழியில் தானும் கோயிலெடுத்ததால் 'மஹேந்த்ர கல்ப:' என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான்.

'சசாங்க மௌளி' என்பது சந்த்ர சேகரனாக இருக்கப்பட்ட பரமேச்வரனைக் குறிக்கும் பெயர்.

'சிலாமயம் வேச்ம சசாங்கமௌளே!' என்று 'ச' காரம் மோனையாக வருவது காதுக்கு மதுரமாயிருக்கிறது!

கோயிலும் கடிகையும்

வேத சாஸ்த்ராப்யாஸத்துக்கு கடிகை; தேவதாராதனத்துக்குக் கோயில் என்று இரண்டையும் நரஸிம்ஹவர்மா நிர்மாணித்ததில் ரொம்பவும் பொருத்தமும் பொருளும் இருக்கின்றன. வேத மந்த்ரங்களைக் கொண்டு செய்யும் ப்ராண ப்ரதிஷ்டையும், கும்பாபிஷேகமும், பூஜைகளுந்தான் தெய்வ ஸான்னியத்தை ஆலயங்களில் உண்டாக்குபவை. வேதம் என்ற வேரிலே ஊன்றி நிற்கும் நம்முடைய ஸனாதன தர்மமென்னும் வ்ருக்ஷத்தில் பழமாகத் தொங்குவதே ஆலயம். எல்லாரும் அனுபவிப்பதற்காக வெளியே தொங்குகிற இந்த ஆலயப்

பழம் உண்டாகக் காரணமான வேர் மறைவாக, மறையாக இருப்பதே!

நரஸிம்ஹவர்மா முதலான ராஜாக்களின் வழியிலேயே தான், ராஜாக்கள் எடுபட்டுப் போனபின் நம்முடைய மதத்துக்கு நிரம்பப் போஷணை தந்துள்ள செட்டிப் பிள்ளைகளும் (நகரத்தாரும்) ஒரு கோயிலை ஜீர்ணோத்தாரணம் பண்ணினால் ஒரு பாடசாலை ஏற்படுத்துவது என்று வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

'பாடசாலையில் கற்றதனால் ஆய பயன் இதுதான்' என்று வாலறிவன் நற்றாளைக் காட்டிக் கொடுக்கும்படியாக ஆலயங்களை எழுப்புவது பூர்விகர் வழக்கமாயிருந்தது.

கல்வி கற்பதைச் சொல்லும் இடத்தில் ஈச்வரனுக்கு 'வாலறிவன்' என்ற பெயரைத் திருவள்ளுவர் கொடுத்திருப்பது அர்த்த புஷ்டி வாய்ந்தது. எல்லாம் அறிந்த ஸர்வஜ்ஞனே 'வாலறிவன்'. எத்தனை கற்றாலும் அதனால் அஹங்கரிக்காமல் அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்தில் அது துளி மாத்திரமே என்ற அடக்கத்தோடு அவனுடைய நற்றாள் தொழ வேண்டுமென்றுதான் இந்த வார்த்தையைப் போட்டிருக்கிறார்.

கடிகாஸ்தானம் பற்றி உள்ள இன்னொரு கல்வெட்டு எட்டாம் நூற்றாண்டிலும் அது சீர்சிறப்புடன் இருந்ததைக் காட்டுகிறது. ('ஸௌத் இன்டியன் இன்ஸ்க்ரிப்ஷன்ஸ்' நாலாவது வால்யூமில் ப்ரசுரமாயுள்ள கல்வெட்டு.) இந்தக் கல்வெட்டு காஞ்சீபுரம் வைகுண்டப் பெருமாள் கோயிலில் இருப்பது.

ஒரு ஸமயம் பல்லவர்களில் ஸிம்ஹாஸனம் ஏறிய மத்யப் பிரிவினரின் வம்சம் ஸந்ததி இல்லாமல் முடிந்துபோய் விட்டது. காஞ்சீபுரத்தில் ராஜா இல்லாமல் அராஜகம் ஏற்பட்டுவிட இருந்தது. அப்போது கிளை வம்சத்தில் ஹிரண்யவர்மா என்று ஒரு குறுநில மன்னன் இருந்தான். காஞ்சீபுரத்தின் ப்ரமுகர்கள் ஒன்று சேர்ந்து அவனிடம் போய் அவனுடைய பிள்ளை பரமேச்வர வர்மாவைக் காஞ்சியில் பட்டாபிஷேகம் செய்து கொண்டு ராஜாவாக இருப்பதற்கு அனுப்பி வைக்க வேண்டுமென்று விஞ்ஞாபித்துக் கொண்டார்கள். அவன் அப்படியே

அனுப்பி வைத்தான். அப்புறம் வைதிக ச்ரேஷ்டர்கள் காஞ்சி
புரத்தில் பரமேச்வர வர்மாவுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம் செய்து
வைத்து நந்திவர்மப் பல்லவன் என்ற பட்டத்தைக் கொடுத்
தார்கள். இதைச் சொல்லும் அந்தக் கல்வெட்டு, முதலில்
ஹிரண்யவர்மாவிடம் தூது போன ப்ரமுகர் கோஷ்டி, பிற்
பாடு பரமேச்வர வர்மாவுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்த வேத
பிராமண கோஷ்டி ஆகிய இரண்டிலுமே காஞ்சியிலிருந்த
கடிகையின் ஆசிரியர்கள் இருந்ததாகச் சொல்கிறது. இதிலி
ருந்து கடிகா ஸ்தானத்தின் உசந்த ஸ்தானமும் அதன் அத்யா
பகர்களுக்கு இருந்த மதிப்பும் தெரிகிறது.

'விக்ரமாதித்யன்', 'ஸத்யாச்ரயன்' என்ற பட்டப் பெயர்
களை பாதாமி (வாதாபி)யிலிருந்து ஆட்சி செய்த சாளுக்கியர்
கள் வைத்துக் கொள்வார்கள். இவர்களுக்கும் பல்லவர்களுக்
கும் யுத்தங்கள் நடந்ததுண்டு. ஜயாபஜயங்கள் மாறி மாறி
வரும். விக்ரமாதித்ய ஸத்யாச்ரயன் என்ற பெயருடைய
ஒருவன் பண்ணிய தர்மத்தைப் பற்றிய கல்வெட்டு காஞ்சி
கைலாஸநாதர் கோயில் மஹா மண்டபத்துக்கு மேற்கே உள்ள
தூண் வரிசைகளில் வடக்கேயுள்ள ஸ்தம்பத்தில் இருக்கிறது.
அதிலே காஞ்சீபுரத்து கடிகையில் இருப்பவர்களை 'மஹா'
ஜனங்கள் என்று மரியாதையாகச் சொல்லி, 'இந்தத் தர்மத்
துக்கு ஹானி செய்கிறவர்கள் கடிகை மஹா ஜனங்களை ஹத்தி
செய்யும் பாபத்துக்கு ஆளாவார்கள்' என்று (ஸம்ஸ்க்ருதத்தில்)
சொல்லியிருக்கிறது.★

பொதுவாக ஒரு ராஜ சாஸனமிருந்தால் அதிலே மூன்று
பகுதிகள் இருக்கும். முதல் பகுதிக்கு 'ப்ரசஸ்தி' என்று பேர்.
புகழ்மொழி என்று அர்த்தம். சாஸனத்தின் மூலம் ஏதோ ஒரு
தானம் செய்து, அது நிரந்தரமாக இருக்கச் செய்கிற ராஜா
வுடைய மூதாதையர்களின் பெருமை, அவனுடைய ஸொந்தப்
பெருமை முதலானதுகள் ப்ரசஸ்தியில் கூறப்பட்டிருக்கும்.
அடுத்ததான மத்யப் பகுதிதான் தான விவரத்தைச் சொல்வது.
இன்னாருக்கு, இன்ன ஸமயத்தில், இன்ன தானம் செய்யப்படு
கிறது என்று அதில் விவரித்திருக்கும். கடைசியில் 'வ்யாஸ கீத
ச்லோகங்கள்' என்ற பகுதி. அதிலே தற்போது ஏற்படுத்தி

★ எபிக்ராஃபிகா இண்டிகா மூன்றாம் பகுதி, பக்கம்-360.

வைத்த இந்த என்டோமென்டை எந்நாளும் தர்மகர்த்தாக்கள் நேர்மையாக நடத்தி வைக்க வேண்டும் என்று உணர்த்துவதற் காக, 'இந்தச் சாஸன ப்ரகாரம் நடத்திவைப்பவர்கள் இப்படி யிப்படியான புண்யங்களை அடைவார்கள் என்றும், அதற்குக் குந்தகம் செய்பவர் இப்ப்டியிப்படியான பாபங்களுக்கு ஆளாவார்கள்' என்றும் சொல்லியிருக்கும். பொதுவாக, 'கங்கைக்கரையில் காராம்பசுவைக் கொன்ற பாவம் ஸம்பவிக் கும்' என்று – இதுதான் பாபங்களுக்கெல்லாம் உச்சம் என்கிற கருத்தில் – சொல்லியிருக்கும். அதற்குப் பதிலாக கடிகை மஹா ஜனங்களைக் கொலை செய்வதைச் சொல்லியிருப்பதிலிருந்தே அவர்களுக்கு இருந்த மஹா மதிப்பு மரியாதைகள் தெரி கின்றன!

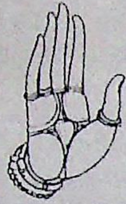
இன்னொரு கல்வெட்டிலிருந்து ஓர் கடிகை எத்தனாம் பெரிசாக, ஓர் ஊர் மாதிரி, இருந்திருக்கிறது என்று தெரிகிறது. ஆச்சரியமாகக்கூட இருக்கிறது. ஏழாயிரம் பேர் ஒரே கடிகை யில் படித்திருக்கிறார்கள்! வடார்க்காடு குடியாத்தத்துக்கு அருகில் திருவல்லம் கிராமத்தில் நீவா என்ற ஆற்றின் மத்தியிலுள்ள பாறையில் இந்தக் கல்வெட்டு இருக்கிறது. அது எட்டாம் நூற்றாண்டின் முன்பாதியைச் சேர்ந்ததென்று கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள். 'ஸௌத் இன்டியன் இன்ஸ்க்ரிப்ஷன்ஸ்', முதல் வால்யூம், முதல் பார்ட்டில் இது ப்ரசுரமாகியிருக்கிறது. அனேகமாகக் கல்வெட்டுக்கள் எல்லாமே ஒருத்தன் செய்த தான தர்மத்தைத்தான் சொல்வதற்கிணங்க இதுவும் ஒரு தர்மத் தைச் சொல்லி, 'இந்த தர்மத்துக்கு ஹானி உண்டாக்குபவன் கடிகையிலுள்ள ஏழாயிரம் பேரையும் கொன்ற பாபத்துக்கு ஆளாவான்' என்கிறது.

பிரஸித்தி உடையவையாக நந்திவர்மப் பல்லவனின் 'காசா குடிச் செப்பேடுகள்' என்று உண்டு. நான் முன்னே சொன்ன புஸ்தகத்தின் இரண்டாவது வால்யூம், மூன்றாம் பார்ட்டில் போட்டிருக்கிற இந்த சாஸனங்களில் ஒன்றிலிருந்து 'பூதேவர்' கள் எனப்படும் பிராமணர்களிடம் எத்தனை பக்தி விச்வாஸத் துடன் 'க்ஷத்ர சூடாமணி'களாயிருந்த ராஜாக்கள் கடிகை களைக் கட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார்களென்று தெரிகிறது. கடிகா ஸ்தான ஆசார்யள் தனியாகக் குருகுலம் நடத்தாவிட்டாலும்,

சதுர்வேதப் பண்டிதர்களாகவும், தர்ம கர்மங்களில் சிறந்தவர் களாகவும், தேவ, த்விஜ என்று தெய்வத்தோடு சேர்த்துச் சொல்லி ஸத்காரம் செய்யத் தக்கவர்களாகவும் இருந்திருக் கிறார்களென்று இதிலிருந்து தெரிகிறது.

ஏழாயிரம் மாதிரியே, மூவாயிரம் பேர், ஓராயிரம் பேர் படித்த கடிகைகளைப் பற்றியும் தெரிய வருகிறது. வடார்க்காடு செய்யாறு தாலூகாவில் ப்ரம்மதேசம் என்ற கிராமமிருக்கிறது. 'ப்ரம்மதேயம்' என்றாலே பிராமணனுக்குத் தானம் தந்தது என்றுதான் அர்த்தம். அந்தக் கிராமத்தில் சந்த்ர மௌளீச்வரர் ஆலயம் இருக்கிறது. அதன் கர்ப்பக்ருஹ வடவண்டைச் சுவரில் உள்ள கல்வெட்டில். 'த்ரைராஜ்ய கடிகாமத்யஸ்த மூவாயிரவர்' என்று வருகிறது. 'மூவாயிரவர்' என்ற தமிழ் வார்த்தை, அந்தக் கடிகையில் தொடர்ச்சியாக மூவாயிரம் பேர் படித்து, இவ்விஷயம் ஸர்வஜனங்களின் கவனத்தையும் கௌரவத்தை யும் பெற்றிருக்க வேண்டுமென்பதைக் காட்டுகிறது. இதேபோல் இன்னொரு சாஸனத்தில் 'கடிகை ஏழாயிரவர்' என்றும் தமிழில் வருகிறது. ஆயிரம் பேர் படித்த ஒரு கடிகையை 'கடிகா ஸஹஸ்ரம்' என்று ஓர் இடத்தில் குறிப்பிட் டிருக்கிறது.

ஏழாயிரம், மூவாயிரம் என்பதெல்லாம் கொஞ்சம் மிகைப் படக் கூறியது என்றும் சிலர் அபிப்ராயப்படுகிறார்கள். அப்படியே வைத்துக் கொண்டாலும் இதில் பாதியாவது இருந் திருந்தால்தானே இந்த அளவுக்கு மிகைப்படுத்தியிருக்க முடியும்? இப்படி நிச்சயமாக ஆயிரம் பேருக்கு மேல் ஒரே இடத்தில் சேர்ந்து முக்யமாக வேத சாஸ்திரங்களைப் படித்தார் களென்றாலே பெரிய விஷயம்தானே!

ஆந்திரா, கர்நாடகாவில்

காஞ்சீபுரத்தில்தான் முக்யமாகக் கடிகை ரொம்பவும் உன்னதமுறையில் போஷித்து வளர்க்கப்பட்டிருக்கிறது என்றாலும், (கி.பி.) ஆறாம் நூற்றாண்டிலேயே வடக்கே, தெலுங்கு தேசத்தில் கோதாவரி ப்ராந்தியங்களிலும் ராஜாக்கள் கடிகைகள் ஸ்தாபித்ததாகத் தெரிகிறது. அங்கே துனி (Tuni) தாலூகாவில் சிக்குள்ள அக்ரஹாரம் என்ற இடத்தில் ஒரு குளம் வெட்டுகிறபோது ஒரு தாம்ர சாஸனம் (செப்பேடு என்பது) அகப்பட்டது. அது விஷ்ணு குண்டின வம்சத்தைச் சேர்ந்த இரண்டாவது விக்ரமேந்த்ர வர்மாவினுடையது. அவன் 'முறைப்படி கடிகை ஸ்தாபித்துப் புண்யக் குவியலை ஸம்பாதித்துக் கொண்டான்' என்று அதில் இருக்கிறது; **'யதாவிதி விநிர்மாபித கடிகாவாப்த புண்ய ஸஞ்சயஸ்ய.'**

கர்நாடக தேசத்தில் பதினொன்றாம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டுக்களிலே 'கடிகை' என்ற பெயரைச் சொல்லி, அந்தப் பெயருள்ள கல்விச்சாலைகள் அங்கேயிருந்ததைக் கூறியிருக்கிறது. 'எபிக்ராஃபிகா கர்நாடகா' வால்யூம்களைப் பார்த்தால் தெரியும்.

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் பின்பாதியில் ஆட்சி நடத்திய த்ரிபுவன மல்லிதேவ சோள மஹாராஜன் என்பவனுடைய கல்வெட்டு தும்கூர் ஜில்லாவிலுள்ள காமகொண்டன ஹள்ளியில் ஹேமவதி தொட்டப்பா ஆலயத்தில் இருக்கிறது. இதில் ஹெஞ்சாரப்பட்டணம் என்ற இடத்திலிருந்த கடிகா ஸ்தானத்தில் ப்ரதிஷ்டையாகியிருந்த நொணம்பேச்வர ஸ்வாமி ஸன்னிதானத்தில் ஒரு கிராமதானம் நடந்ததாகக் கன்னட பாஷையில் சொல்லியிருக்கிறது. 'ஸ்ரீமது ஹெஞ்சாரப்பட்டணத *மஹா கடிகா ஸ்தான* ஸ்ரீ நொணம்பேச்வர தேவர ஸன்னிதானதல்லி' என்று சொல்லிக்கொண்டு போயிருக்கிறது.

மைஸூரில் மண்டயம் என்கிறோமே, அந்தப் பகுதியில் ஹளேகெரெ என்ற இடத்தில் சிவமாரமன் என்ற பெயருடைய ஒரு ப்ருத்வி கொங்கணி வம்ச மஹாராஜாவின் சாஸனம் கிடைத்திருக்கிறது. அது, ஒரு நிலதானத்தைப் பற்றிச் சொல்லு கிறது. அதில் (தானம் யாரைக் குறித்துச் செய்யப்படுகிறதோ அந்த) Donee-யின் பெயர் மாதவ் சர்மன் என்றும், அவன் ஹரிதஸ கோத்ரத்தைச் சேர்ந்தவன் என்றும் சொல்லி, இவற் றைச் சொல்வதற்கு முன்பாகவே அவனைப் பெருமைப்படுத் தும் விதத்தில் அவன் 'கடிகையைச் சேர்ந்த ஆயிரம் பேரில் ஒருத்தன்' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது: கடிகா ஸஹஸ்ராய ஹரிதஸ கோத்ராய மாதவ சர்மணே' (Ep. Kar-Mandya Taluk, Vol III, p. 108)

சென்னராய பட்டணத்தைச் சேர்ந்த 1442-வது வருஷத்திய கல்வெட்டு ஒன்று, அதாவது பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் மத்திக்கு வந்துவிட்டோம். கி.பி.நாலாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் கர்நாடகத்திலிருந்து காஞ்சீபுரம் கடிகைக்கு வந்த மயூரவர்மாவின் காலத்திலிருந்து ஆயிரத்து நூறு வருஷம் தள்ளி வந்துவிட்டோம். இப்போது கர்நாடகத்திலேயே அனேகக் கடிகைகள் ஏற்பட்டு விட்டன. அவற்றிலொன்று, இந்த சிலாசாஸனத்தின் காலத்தை ஒட்டிய ஒரு துந்துபி வருஷ பாத்ரபத மாஸத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதை அது தெரிவிக்கிறது. 'கடிகா ஸ்தானம்' என்பதைவிட இன்னும் பக்தி மரியாதை களுக்கு உகந்ததாக 'கடிகா (ஆ) ச்ரமம்' என்று சொல்கிறது. அதாவது, ஒரு குரு மட்டும் தன் ஆச்ரமத்தில் ரொம்பவும் தூய்மையுடன் குருகுலம் நடத்திய மாதிரியே, இங்கே பல பேர் ஒரே இடத்தில் சேர்ந்து நூற்றுக்கணக்கானவர்களுக்குச் சிக்ஷை யளித்த போதும் அதை ஆச்ரமமாகப் பரிசுத்தத்தோடு நடத்தி யிருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது!

சோழ ராஜாக்களும் தங்கள் ராஜ்யத்தை வேத சாஸ்த்ரங் கள் நன்றாகப் பிரகாசித்த வித்யாபூமியாகத்தான் வளர்த்து வந் தார்களென்றாலும் சோழதேச பாடசாலைகளை 'கடிகை' என்ற பெயரில் குறிப்பிடக் காணோம். ஆனாலும் தஞ்சாவூர் ஜில்லா வேப்பத்தூரில் ('வேம்பற்றூர்' என்பது அதன் ஸரி யான பெயர்) மஹாபண்டிதர்கள் கல்வி போதித்து, 'கடிகை'

என்றே பெயர் பெற்றிருந்த ஒரு கலாசாலை இருந்ததாகத் தெரிகிறது. திருக்கழித்திட்டை வேதபுரீச்வரர் ஆலய கர்ப்ப க்ருஹத்தின் வடவண்டைச் சுவரிலுள்ள முதலாம் ராஜேந்திர சோழனின் கல்வெட்டிலிருந்து இது தெரிகிறது.

இது 'கடிகை' என்ற பெயருக்குத் தெற்கு எல்லை!

கடிகையைப் பற்றி ஆரம்பித்தபோது நான் சொன்ன அமலானந்தர் தேவகிரியில் இருந்தவர். தௌலதாபாத் என்று வழங்குகிற அந்த ஊர் மஹாராஷ்ட்ரத்தில் இருப்பது. அவர் கடிகையைப் பற்றிச் சொல்வதால் அங்கேயும் இந்தப் பெயரில் ஸர்வகலாசாலைகள் இருந்ததாகச் சொல்லலாம். அல்லது அவர் காலமான பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு மத்தியில்கூடக் காஞ்சிக் கடிகையே தேவகிரி வரை எட்டும் க்யாதியுள்ளதாக இருந்திருக்கலாம். இந்தக் கடிகைக்கு தேசத்தின் நானாபக்கங்களிலிருந்தும் நானா ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களும் வந்ததால்தான் அவர் இங்கே அதர்வ வேதப் பசங்கள் ஸன்னியாஸியைப் பற்றிச் சொல்லும் மந்த்ரம் இன்னாருக்குத் தெரியாதா? என்று கேட்கிறார் – என்றும் வைத்துக் கொள்ளலாம்.

கடிகைக்கு கடிகாரத் தொடர்புண்டா?

கடிகையின் க்யாதி, ப்ரக்யாதிகள் தெரிகிறது. ஆனால் கடிகை என்று ஏன் பெயர் வந்தது? இதற்குப் பதில் சொல்லாமல் 'நான் இத்தனை சாஸனங்களைப் பார்த்திருக்கிறேனாக்கும்' என்று பெருமைப் பட்டுக்கொண்டே போகிறேனே! இதை (பெயர் வந்த காரணத்தை)த் தெரிந்துகொண்ட பெருமையைச் சொல்லிக் கொள்ள வேண்டாமா? இந்தப் படலத்தை ஆரம்பிக்கிறேன்.

கடம் என்றால் பானை என்று எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கும். அதிலேயே ரொம்பப் பெரிசா யில்லாமலிருப்பது கடிகை

என்றேன். லதா – லதிகா; பத்ர – பத்ரிகா என்பது போல கட – கடிகா. ஆனால் பானைக்கும் பள்ளிக்கூடத்துக்கும் என்ன ஸம்பந்தம்?

'கடிகை' என்றால் 'நாழிகை' என்றும் அர்த்தம் சொன்னேன். 'அம்ருத கடிகை' என்பது போன்ற வார்த்தைகளில் இந்த அர்த்தத்தில்தான் அந்த வார்த்தை வருகிறது. ஒரு கடத்திலிருந்து சொட்டுச் சொட்டாக ஜலம் விழுவதைக் கொண்டே அந்தக் காலத்தில் நேரத்தைக் கணக்கிட்டதால் நாழிகைக்கு கடத்தின் பெயரை வைத்து 'கடிகா' என்றே இன்னொரு பெயர் சொன்னார்கள். அதுதான் இப்போது 'கடிகாரம்' என்பதில் வந்திருக்கிறது.

'ஸரி, காலேஜ் மாதிரி இருந்த வித்யாசாலைக்கு ஏன் கடிகா என்று பேர்? எப்போது க்ளாஸ் முடியும் என்று கடிகாவைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருப்பார்களா? அதனால் இந்தப் பேரா?' என்று வேடிக்கையாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் ரொம்பவும் ஸீரியஸான அகாடெமி விஷயத்தில் – வேத சாஸ்த்ர ஸம்பந்தமான விஷயத்தில் – இப்படிக் குறும்புப் பேர் கொடுப்பது பொருந்தாது!

சோளிங்கர் என்று ஒரு க்ஷேத்ரம் இருக்கிறதே அதற்கு சோளஸிம்ஹபுரம் என்று பூர்வத்தில் பெயர். (சோளலிங்கபுரம் என்றும் சொல்லுவார்கள்.) அதுதான் சோளிங்கராகிவிட்டது. இதற்கே கடிகாசலம் என்று இன்னொரு பெயர். 'கடிகை மலை' என்று அர்த்தம். இந்த இடத்தில் கடிகை என்றால் என்ன அர்த்தம் என்று விசாரித்துப் பார்த்தேன். இந்த மலையில் ஒரு கடிகை – அதாவது ஒரு நாழிகை – தங்கினாலும் போதும், அங்கே கோயில் கொண்டிருக்கும் நரஸிம்ஹ மூர்த்தியின் சக்தியினால் எல்லாத் தீமைகளும், ஆவிக்கோளாறுகளுங்கூட பறந்து போய்விடுமென்பதால் இப்படிப் பெயர் என்று சொன்னார்கள். என் 'ரிஸர்ச்'சுக்கு அது ப்ரயோஜனப் படவில்லை.

'நான்மணிக்கடிகை' என்று தமிழில் ஒரு நூல் சொல்கிறார்களே, அதில் 'கடிகை' என்பது என்னவென்று கேட்டுப்பார்த்தேன். கடிகை என்றால் சின்ன 'பீஸ்' (துண்டு) என்றும், துண்டு

துண்டாக உள்ள நாலு நாலு மணியான உபதேசங்களைக் கோத்து இதில் ஒவ்வொரு செய்யுளையும் செய்திருப்பதால் நூலுக்கு இப்படிப் பெயர் என்றும் தெரிந்தது. இதுவும் ஒரு வித்யாஸ்தானத்துக்கு ஏன் கடிகை என்று பேர் வரவேண்டும் என்பதைப் புரிய வைக்கவில்லை.

ரொம்பவும் தேடிப் பார்த்தேன். யோசித்துப் பார்த்தேன். விஷயம் தெரிந்தவர்களைக் கேட்டுப் பார்த்தேன். புரிபடாமலே நின்றது. அதனாலேயே புரிந்து கொள்ளத்தான் வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் ஜாஸ்தியாயிற்று. கடைசியில் பலன் கிடைத்தது.

எப்படிக் கடிகையைப் பற்றி உத்தர மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரங்களில் ஒன்றாகக் கொள்ளத்தக்க 'கல்பதரு'வில் குறிப்புக் கிடைத்ததோ, அப்படியே அந்த நாமகரணத்தைப் பற்றிய விளக்கம் பூர்வ மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரங்களில் ஒன்றிலிருந்து கிடைத்தது! இப்படி வித்யாசாலை ஸம்பந்தமான அறிவு நம்முடைய சதுர்தச வித்யா ஸ்தானங்களில் ஒன்றான மீமாம்ஸையிலிருந்தே கிடைப்பதுபற்றி ஸந்தோஷமாக இருக்கிறது!

பூர்வ மீமாம்ஸகர்களில் ஒரு முக்ய புருஷரான குமாரில பட்டர் 'தந்த்ர வார்த்திகம்' என்று ஒரு க்ரந்தம் செய்திருக்கிறார். அதில் 'கல்பஸூத்ராதிகரணம்' என்ற பகுதியில் ஒரு ச்லோகம் வருகிறது (1-3-6). ச்லோகத்தின் விஷயம் நமக்கு அவசியமில்லை. அதிலே கடிகா மார்க்க வ்ருத்திஷு என்ற வார்த்தை வருவதுதான் நமக்கு முக்யம்!

கி.பி. நாலாம் நூற்றாண்டிலிருந்து அதற்கப்புறம் ஆயிரம் வருஷத்துக்கு மேலாகக் கடிகைகள் இருந்திருப்பதற்கு 'எவிடென்ஸ்' (சான்று) இருக்கிறது என்று பெருமையாக ராஜ சாஸனங்களை ஸாக்ஷி காட்டினேன் அல்லவா? இப்போதோ ஆசார்யாளுக்கு ஸமகாலத்தவரான குமாரிலபட்டரே ராஜ சாஸனத்துக்கு மேலாக, தம்முடைய சாஸ்த்ர வாசகமாக, கடிகையைச் சொல்கிறாரென்பதால் கி.பி. நாலாம் நூற்றாண்டுக்கும் கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முந்திய கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலேயே இப்படிப்பட்ட கலாசாலைகள்

இருந்ததாகிறது.*

அதாவது இரண்டாயிரம் வருஷகாலம் 'கடிகை' என்ற பெயரில் வித்யாசாலைகள் கொடிகட்டிப் பறந்திருக்கின்றன. ஹிந்து மதத்தில் ஆசார்யாள்தான் முதலில் இன்ஸ்டிட்யூஷன் ஏற்படுத்தினாரென்றாலும், மதச் சார்புள்ள அதன் கல்வி முறையில் அவர் காலத்திலேயே இன்ஸ்டிட்யூஷனலைஸ் செய்த கடிகைகள் இருந்திருக்கின்றனவென்று இதிலிருந்து தெரிகிறது. பௌத்தர்கள் புத்திமான்களிடம் செல்வாக்குப் பெறத் தொடங்கியதை எதிர்த்துத் தார்க்கிகர்களும் மீமாம்ஸகர்களும் கண்டனம் ஆரம்பித்தவுடனேயே வைதிக வித்யைகளில் பிடிப்புள்ளவர்கள் பண்டிதர்களை ஒன்று திரட்டி இப்படிக் கடிகைகளை ஆரம்பித்திருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. அப்படி ஆரம்பித்ததுதான் போகப் போக நன்றாக அபிவ்ருத்தியாகி இருக்கிறது.

காலத்தில் இத்தனை முற்பட்டிருந்ததோடு, குமாரிலபட்டர் சொல்வதால் கடிகாஸ்தானத்தின் எல்லை எதுவரை போயிருந்ததென்றும் தெரிகிறது அவர் தற்போது அலாஹாபாத் என்று சொல்லும் ப்ரயாகையில் இருந்தவர். அவர் கல்விமான்களுக்கெல்லாம் ஸஹஜமாகத் தெரிந்த ஒன்றாக, 'கடிகா மார்க்க வ்ருத்திஷு' என்பதால் வடக்கே அலாஹாபாத்திலிருந்து தெற்கே சோணாட்டு வேப்பத்தூர் வரை 'கடிகாஸ்தானம்' என்ற பெயரிலான வித்யாசாலைகள் இருந்ததாக ஆகிறது.

'ஆரிஜின்' (தோற்றுவாய்), கால ஸமாசாரம், எல்லை எல்லாமிருக்கட்டும். நாமகரணத்துக்குக் காரணமென்ன என்றல்லவா குடைந்து கொண்டிருந்தோம்?

---

* சங்கரரின் காலம் கி.மு. 508 – 476 என்ற கருத்தைத் தழுவிக் கூறியது.

பெயர் விளக்கம்

குமாரிலபட்டரின் தந்த்ர வார்த்திகத்துக்கு, பட்ட ஸோமேச்வரர் என்பவர் செய்திருக்கும் பாஷ்யத்தில்தான் இந்தக் காரணம் புரிந்தது; அதைத்தான் சொல்ல வந்தேன்.

'கடிகாஸ்தானம்' என்பதை அவர் (பட்ட ஸோமேச்வரர்) இப்படி 'எக்ஸ்ப்ளெயின்' பண்ணியிருக்கிறார்:

> 'வேத கௌசல ஜிஜ்ஞாஸார்த்தம் தத்தத் வேதபாக சிஹ்ந லேகநாயநி கடிகாயாம் கும்பாக்யாயாம் நிக்ஷிப்ய, தத்தத் வேதபாக பரீக்ஷாகாலே தான்-யாக்ருஷ்ய, ஆக்ருஷ்ட லேக்ய சிஹ்நிதம் வேதம் பட இத்-யத்யேதார; அனுயுஜ்யந்தே இதி கடிகா மார்க்க வர்த்திநோ அநுயோக:' என்கிறார்.

'அநுயோகேஷு கடிகா மார்க்க வ்ருத்திஷு' என்று குமாரிலபட்டரின் 'தந்த்ரவார்த்திக' மூல ச்லோகத்தில் வரு கிறது. அது எதைக் குறிக்கிறது என்று இங்கே பாஷ்யம் செய்தவர் விவரித்துவிட்டு, இதுதான் 'கடிகா மார்க்க வர்த்திநோ அநுயோக:' என்று மூல வாசகத்தைக் காட்டி முடிக் கிறார்.

'கடிகா மார்க்க வ்ருத்தி' என்பது கடிகையின் கல்வி முறைப் போக்கு. அதைப் பின்பற்றுபவர்கள் கடிகா மார்க்கவர்த்திகள். 'அநுயோகம்' என்றால் அவர்கள் விஷயங்களை விசாரணை செய்வது; பரீக்ஷை நடத்துவது.

கடிகா ஸ்தானங்களில் வித்யார்த்திகளுக்கு எப்படிப் பரீக்ஷை வைக்கிறார்களென்பதை இங்கே ஸோமேச்வரர் விளக்குவதில் கடிகை என்ற பெயர் வந்த காரணமும் புரிந்து விடுகிறது.

'கடிகாயாம் கும்பாக்யாயாம்' என்கிறார். கும்பம் என்றால் குடம், பானை என்று தெரிந்திருக்கும். கடிகை என்பது கும்ப மாகிய பானை ஸம்பந்தமுள்ள பெயர்தான் என்று விவரிக் கிறார்.

கடிகைகளில் பானையை வைத்து நடந்த பரீக்ஷை முறை யிலிருந்தே அதற்கு அந்தப் பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று தெளிவுபடுத்துகிறார்.

என்ன பரீக்ஷை முறை? அதிலே பானை எதற்கு வந்தது? வறட்டு நெட்டுருப் போட்டுப் பரீக்ஷை எழுதுவதை 'கடம் அடித்தான்' என்கிறார்களே, அதிலிருந்துதான் கடிகையா? இல்லை. பரிஹாஸப் பெயர் மதிப்புக்குரிய வேத வித்யா ஸ்தானத்துக்கு ஏற்பட்டிருக்க முடியாது என்று முன்னேயே சொன்னேன்!

வேதத்தில் எந்த மந்த்ரத்தைக் கேட்டாலும் அதை வித்யார்த்தி ஒப்பிக்க வேண்டும். அவன் 'தரோ'வாக அத்ய யனம் செய்திருக்கிறானென்று அப்போதுதான் ஏற்படும். இதற் காகவே பரீக்ஷை எப்படி நடத்தினார்களென்றால்,

'அப்ஸ்ட்ராட்' – ஆகச் சொல்லாமல் உதாரணம் காட்டிச் சொன்னால்தான் புரியும்:

உதாரணமாக:

ரிக்வேதத்தில் ஏதாவது ஒரு மந்த்ரம் பையனுக்குத் தெரி கிறதா என்று பார்க்க வேண்டுமென்று வைத்துக் கொள்ளுங் கள். அதன் முதல் வார்த்தையைக்கூட எடுத்துக் கொடுக்காமல் அவனைச் சொல்லப் பண்ண வேண்டும். அத்யயனம் என்பது நெட்டுருப் போடுவதே. ஆகையால் முதல் வார்த்தையைச் சொல்லிவிட்டால் அவன் கிடுகிடு என்று சொல்லிக்கொண்டு போய்விடுவான். அதனால், அதைக்கூடச் சொல்லாமல் இன்ன மந்த்ரம் என்று ஒரு ஸங்கேதம் – நம்பர் – கொடுத்தே அவனை ஒப்பிக்கப் பண்ண வேண்டும்.

இந்த நம்பரை எப்படிக் கொடுத்தார்கள்?

ரிக்வேதத்தில் பதினாயிரத்துக்கு மேல் மந்த்ரம் இருக்கிறது. இவற்றுக்கு ஒன்றிலிருந்து பதினாயிரம் வரை நம்பர் கொடுப்பது என்பது பெரிய தலைவலியாயிருக்கும். ஆனால் நல்ல வேளையாக அந்த வேதத்தைப் பல பாகமாக்கி, ஒவ்வொரு பாகத்தையும் பல பிரிவுகளாக்கி, ஒவ்வொரு பிரிவிலும் ஒரு ஸூக்தம், அந்த ஸூக்தத்தில் இத்தனை ரிக்குகள் என்று பிரித்துக் கொடுத்திருக்கிறது. ரிக் என்பது ச்லோகம் மாதிரி. ஒவ்வொரு ரிக்கும் ஒரு மந்த்ரம்.

இப்படிப் பிரித்திருப்பதில் இரண்டு விதம். பத்து மண்டலங்கள், ஒவ்வொரு மண்டலத்திலும் அனுவாகம் என்ற பிரிவுகள், ஒவ்வொரு அனுவாகத்திலும் ஸூக்தம் என்ற உட்பிரிவுகள் என்பது ஒருவிதமான பிரிவினை. இன்னொன்று: எட்டு அஷ்டகம் என்று முதலில் பிரித்து ஒவ்வொரு அஷ்டகத்திலும் அத்யாயம் என்ற உட்பிரிவு, அதிலே ஸூக்தம் என்று மேலும் உட்பிரிவு என்பது.

இப்போது பையனுக்கு ஸங்கேதமாக நம்பர் கொடுத்துப் பரீக்ஷிப்பது ஸுலபமாகி விடுகிறது. அதாவது 2-4-3-5 என்று ஏதோ ஒரு நம்பரை பரீக்ஷாதிகாரி கொடுக்கிறாரென்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அந்தக் கடிகையில் மண்டலப் பிரிவினையைப் பின்பற்றுபவர்களானால், உடனே பையன் இரண்டாவது மண்டலத்தில் நாலாவது அனுவாகத்தில் வரும் மூன்றாவது ஸூக்தத்தின் ஐந்தாம் ரிக்கை 'டக்'கென்று சொல்ல வேண்டும். அஷ்டகப் பிரிவினையை அனுஸரிப்பவர்களானால், இப்படியே இரண்டாவது அஷ்டகம், நாலாவது அத்யாயத்தில் வரும் மூன்றாம் ஸூக்தத்தின் ஐந்தாவது ரிக்கை ஒப்பிக்க வேண்டும்!

இதற்கும் கடத்துக்கும் என்ன ஸம்பந்தம்?

பரீக்ஷாதிகாரி வாயினால் இப்படி 2-4-3-5 என்று நம்பர்களைச் சொல்வதைவிட எழுத்திலே கொடுப்பதுதான் மாணவனுக்குத் தெளிவாகப் புரியும். நாலு நம்பர்களைச் சேர்ந்தாற்போல் வாயினால் சொல்லிக்கொண்டு போனால் ஸந்தேஹம் வந்துவிடலாம். எனவே இம்மாதிரி ஸங்கேத நம்பர்கள் பலவற்றை ஓலை நறுக்கில் எழுதி ஒரு கடத்தில்

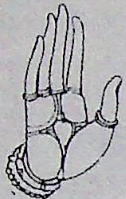
போட்டு வைத்தார்கள். இதில் இன்னொரு நன்மை - வாயால் சொன்னால் அது அப்போதே காற்றோடு போய்விடும். எழுத்தில் இருந்தால் எத்தனை பரீக்ஷைகளுக்கு வேண்டுமானா லும் திரும்பத் திரும்ப உபயோகித்துக் கொள்ளலாமே! அதனால் ஓலை நறுக்கில் எழுதி கடத்தில் போட்டு வைத்தார் கள். அதோடு எழுத்தில் எழுதினால் அது ஸாக்ஷி ப்ரமாண முள்ள டாகுமென்டும் ஆகிவிடுகிறது!

பரீக்ஷை ஸமயத்தில் பையன் கடத்தில் கையை விட்டு எந்த நறுக்கு கையில் வருகிறதோ அதிலிருக்கிற ஸங்கேத நம்பருக் கான ரிக்கைச் சொல்ல வேண்டும். தனி ரிக்காக இல்லாமல் அவற்றைவிடப் பெரிய ஸூக்தம், யஜுர் வேதமானால் பஞ்சாதி என்றும் இப்படியே நம்பர் கொடுத்து, கடத்திலிருந்து ஓலை நறுக்கு எடுத்துப் பார்த்துச் சொல்ல வைத்துப் பரீக்ஷை நடத்தினார்கள்.

இதைப் பின்பற்றித்தான் பிற்காலத் தமிழரசர்கள் குடவோலைத் தேர்தல் முறை என்று நகராட்சி முறையில் அமலாக்கியிருக்கிறார்கள். குடவோலைத் தேர்தலில் ஒன்றும் தெரியாத ஒரு குழந்தை ஓலையை எடுத்ததாகச் சொல்லியிருக் கிறது. கடிகைப் பரீக்ஷையில் மாணவனே எடுத்திருக்கலாம், அல்லது ஆசிரியர் எடுத்திருக்கலாம். இருவருமில்லாமல் எவரேனும் மத்யஸ்தர் எடுத்தாலும் எடுத்திருக்கக் கூடும். சொல்லிக் கொடுத்தவரை பரீக்ஷாதிகாரியாகப் போடாமல் வேறு மூன்றாம் மனுஷரைப் போட்டு அவரை விட்டே (ஓலை நறுக்கை) எடுக்கச் செய்துமிருக்கலாம்.

சொல்லிக்கொடுத்த வாத்யாரானாலும் ஸரி, அசலார் என்று நினைக்கும் மத்யஸ்தரானாலும் ஸரி எவருமே ஒரு மாணவனுக்கு முன்கூட்டியே கேள்வியைச் சொல்லிக் கொடுப்பது முதலான ஒழுங்குத் தப்புக்குக் கொஞ்சங்கூட இடம் கொடுக்கப்படாதென்றுதான் இப்படி ஏகப்பட்ட கேள்விகளை (ஓலை நறுக்கில் உள்ள நம்பர் ஒவ்வொன்றும் ஒரு கேள்வி மாதிரிதானே?) ஒரு கடத்திலே போட்டு வைத்து, அதிலே தற்செயலாக எதெது வருகிறதோ அததுகளுக்கு 'ஆன்ஸர்' பண்ண வேண்டுமென்று கொஞ்சமும் சங்கைக்கு இடமில்லாத முறையில் பரீக்ஷை நடத்தியிருக்கிறார்கள்.

அந்தக் கடத்தை வைத்துத்தான் வித்யாசாலைக்கே 'கடிகை' என்று பெயர் வந்ததென்று பட்ட ஸோமேச்வரரின் 'எக்ஸ்ப்ளனேஷ'னிலிருந்து தெரிந்தது. பெயர் புரிய வந்ததில் ஒரு புதையல் கிடைத்த ஸந்தோஷம்!

சிறிது ஸம்ஸ்க்ருத பாடம்

பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதைப் பற்றியே நிறையச் சொல்லிக் கொண்டு வந்திருக்கிறேனாதலால் உங்களுக்கும் கொஞ்சம் ஸம்ஸ்க்ருத பாடம் சொல்லித் தருகிறேன் – பட்டஸோமேச்வரரின் புஸ்கத்திலிருந்து 'கோட்' செய்தேனே அதற்கு அர்த்தம் சொல்லித் தருகிறேன்.

'வேத கௌசல ஜிஜ்ஞாஸார்த்தம்' – வேதத்தில் எவ்வளவு தேர்ச்சியிருக்கிறதென்று அறிவதற்காக; 'தத்தத் வேதபாக' – அந்தந்த வேத பாகங்களின்; 'சிஹ்ந லேகயாநி' – ஸங்கேதக் குறிப்புத் துண்டுகளை; 'கடிகாயாம் கும்ப (ஆ)க்யாயாம்' – கும்பங்கள் என்று சொல்லும் கடிகைகளில்; 'நிக்ஷிப்ய' – போட்டு; 'தத்தத் வேத பாக பரீக்ஷா காலே' – அந்தந்த வேத பாகத்தில் பரீக்ஷை நடக்கும்போது; 'தாநி ஆக்ருஷ்ய' – அவற்றை (அந்த slip-களை) எடுத்து; 'ஆக்ருஷ்ட லேக்ய சிஹ்நிதம்' – எடுத்ததில் எழுதியிருக்கும் ஸங்கேதப்படி; 'வேதம் பட இதி' – 'வேதம் ஓது' என்று; 'அத்யோதார;' – அத்யாபகர்கள்; 'அனுயுஜ்யந்தே' பரீக்ஷை நடத்துகிறார்கள்.

வேத வித்யைக்கு இப்படிக் கும்பத்தை ஸம்பந்தப்படுத்தியிருப்பதைப் பார்க்கும்போது ஒரு பொருத்தம் தெரிகிறது. சற்று முன் சொன்னாற்போல வேத தர்மம் என்பது ஒரு மஹா வ்ருக்ஷம். அதற்கு வேர்தான் வேத அத்யயனம். இந்த வ்ருக்ஷத்தின் முடிவான பலனாக – 'பலம்' என்றால் 'பழம்'தான், தெரியுமோல்லியோ? – வேத தர்மத்தின் நிறைவாகப்

பழுக்கும் பழமாக இருப்பதுதான் நம்முடைய தேவாலயங்கள். வேத மந்த்ரங்களையேதான் அந்த ஆலயங்களின் கோபுரங் களிலும், விமானங்களிலும், தெய்வ மூர்த்திகளிலும், அப்படியே இறக்கி நிரப்பி வைத்து லோகத்துக்கெல்லாம் க்ஷேமத்தை 'ரேடியேட்' பண்ணும்படிச் செய்திருக்கிறது. அப்படி மந்த்ர சக்தியை அவற்றுக்குள் செலுத்தவும் கும்பமே தான் வருகிறது. கும்பம் என்ற கடத்துக்குள் உள்ள மந்த்ர தீர்த்தத்தைக் கும்பாபிஷேகத்தில் கோபுர - விமான கலசங் களின் மேலும் (இந்தக் கலசங்களும் கும்பங்கள்தான்!), தெய்வ விக்ரஹங்களின் மேலும் கொட்டித்தான் கோயிலைக் கோயிலாக்குகிறோம். வேதப் பழமான ஆலயத்தில் வரும் கும்பமேதான் வேராக அத்யயனம் சொல்லித்தரும் வித்யா சாலையில் பரீக்ஷைக் கடமாக வந்து உட்கார்ந்து கொண்டிருக் கிறது!

கடிகாஸ்தனம் என்ற பெயர் இப்படித்தான் உண்டாயிற்று என்று தெரிந்து கொண்டபோது ரொம்பவும் ஸந்தோஷமும் த்ருப்தியும் ஏற்பட்டது. ரிஸர்ச்சில் பாஸ் பண்ணிவிட்டோ மென்ற திருப்தி!

தமிழகத்தின் வேதக் கலாசாலைகள்

இந்த ஆராய்ச்சி செய்ததில், தொண்டை மண்டலத்தில் 'கடிகை' என்ற பெயரில் இருந்த பெரிய வித்யாசாலைகள் போலவே தமிழ்நாட்டில் மற்ற இடங்களிலும் அந்தப் பெயரில்லாமலே இருந்துள்ள பெரிய வேத பாடசாலைகளைப் பற்றியும் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

இப்போது நமக்கு அபிப்ராயம் சோழ நாடு, பாண்டிய நாடு, தொண்டை நாடு ஆகியவற்றைப்போலத் தென்னார்க் காடு - வடார்க்காடு - செங்கல்பட்டுப் பகுதிகள் கொண்ட

நடுநாடு வித்யையில் அவ்வளவு சோபித்திருக்காது என்று. சாஸனங்களைப் பார்த்தால் இந்த அபிப்ராயம் எவ்வளவு தப்பு என்று தெரியும்! 'கடிகாஸ்தானம்' என்று பேரில்லாத வேறு பெரிய வித்யாசாலைகள் இந்தப் பகுதியில் இருந்திருக்கின்றன. கடலூருக்கும் பாண்டிச்சேரிக்கும் நடுவேயுள்ள பாஹுர் என்ற இடத்தில் ஐந்து செப்பேடுகளில் தொடர்ச்சியாக ஒரு சாஸனம் அகப்பட்டு, ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கிறது. அதிலே இந்த பாஹுரில் சதுர்தச வித்யைகள் பதிநாலுக்கும் பதிநாலு டிபார்ட்மென்ட்களோடு ஒரு பெரிய வித்யா ஸ்தானம் இருந்த தாகவும், அதன் அபிவ்ருத்திக்காக ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பின்பாதியில் விஜயந்ருபதுங்கன் என்னும் அரசனின் மந்திரி மூன்று கிராமங்களைத் தானம் பண்ணினதாகவும் சொல்லி யிருக்கிறது.

பாஹுருக்குப் பக்கத்திலேயே திரிபுவனம் என்ற ஊர் இருக் கிறது. (தஞ்சாவூர் ஜில்லா திரிபுவனம் அல்ல.) அங்கேயுள்ள வரதராஜப் பெருமாள் கோயிலின் கிழக்கு, மேற்கு, வடக்குச் சுவர்களில் ராஜாதிராஜன் காலத்திய கல்வெட்டுக்கள் இருக் கின்றன. 1648-ல் பொறித்த கல்வெட்டுக்கள். இதிலிருந்து திரிபுவனத்தில் ஸுமாராகப் பெரிசான வித்யாஸ்தானம் இருந்ததாகவும் அதில் 190 பசங்களும் 12 வாத்யார்களும் இருந்ததாகவும் தெரிகிறது. அறுபது பசங்கள் ரிக்வேதமும், இன்னொரு அறுபது பசங்கள் யஜுர்வேதமும், இருபது பசங்கள் ஸாமவேதமும், பாக்கி ஐம்பது பசங்கள் இதர சாஸ்த் ரங்களும் படித்திருக்கிறார்கள். இவர்களில் எழுபதுபேர் வேதாந்தத்திலும், 'ரூபாவதாரம்' என்ற அபூர்வமான வ்யா கரண சாஸ்த்ரத்திலும் ஸ்பெஷலைஸ் பண்ணியதாகத் தெரி கிறது. இவை தவிர ராமாயண், மஹாபாரதங்களும், மனு தர்ம சாஸ்த்ரமும் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

வைகானஸம் என்று ஒரு வைஷ்ணவ ஆகமம். ஸ்ரீ வைஷ்ண வர்களுக்கு ப்ரதானமாக இருக்கப்பட்ட ஸ்ரீரங்கம், திருப்பதி, காஞ்சீபுரம், மேல்கோட்டை என்ற நாலு க்ஷேத்ரங்களில் திருப்பதியில் மட்டும் வைகானஸ ஆகமப்படி பூஜை நடக் கிறது. மற்ற மூன்றும் பாஞ்சராத்ர ஆகமத்தை அனுஷ்டிப் பவை. திரிபுவனம் பாடசாலையில் இந்த வைகானஸமும் ஒரு ஸப்ஜெக்ட்.

இந்தக் கல்வெட்டில் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டிய ஓர் அம்சம், வாத்யார்கள் - பசங்கள் ஆகிய இரண்டு பிரிவின ருமே கல்வியைத் தவிர வேறெந்தக் காரியத்திலும் ப்ரவேசிக்கக் கூடாது என்று நிபந்தனை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

விழுப்புரத்துக்கும் திண்டிவனத்துக்கும் நடுவில் எண்ணா யிரம் என்று ஓர் ஊர். ராஜராஜ சதுர்வேதி மங்கலம் என்று அதற்கு இன்னொரு பெயர் இருப்பதிலிருந்தே நாலு வேதமும் அறிந்த பிராமணர்களுக்கு அந்த ஊர் ராஜராஜனால் தானமாகக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது என்று தெரிந்து கொள்ள லாம். முதலாம் ராஜேந்த்ர சோழனின் சாஸனம் ஒன்று இருக் கிறது; பதினோராம் நூற்றாண்டுச் சாஸனம். அதிலிருந்து இந்த எண்ணாயிரம் கிராமத்தில் 340 பசங்களும் 14 வாத்யார்களும் கொண்ட ஒரு பெரிய வித்யாஸ்தானம் இருந்ததாகத் தெரி கிறது. இதை இரண்டு பாகமாகப் பிரித்து, 270 பசங்கள் கீழ் வகுப்புகள் என்றும் 70 பேர் மேல்படிப்புப் படிப்பவர்கள் என்றும் வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த 270 பேரில் 75 பேர் ரிக் வேதம்; 75 பேர் யஜுர்வேதம்; 20 பேர் ஸாம வேதத்தில் சாந் தோக்ய சாகை; 20 பேர் ஸாமவேதத்தில் தலவகார சாகை; 20 பேர் வாஜஸநேயம் என்னும் சுக்ல யஜுர் வேதம் (முதலில் யஜுர்வேதத்தில் 75 பேர் என்று சொன்னது தமிழ்தேசத்தில் இன்றளவும் மிக அதிகம் பேர் பின்பற்றும் க்ருஷ்ண யஜுஸ் ஸாக இருக்க வேண்டும். யஜுர் வேதத்தில் சுக்ல, க்ருஷ்ண என்று இரண்டு உண்டு); அதர்வ வேதம் படித்தவர்கள் 10 பேர். வேத அங்கங்களில் ஒன்றான போதாயன க்ருஹ்ய கல்பம் 10 பேர் படித்திருக்கிறார்கள்; முன்னேயே சொன்ன ரூபாவதாரம் 40 பேர்.

அதர்வவேதமும் அனுஷ்டானத்தில்...

தற்காலத்தில், ஏன் பல தலைமுறைகளுக்கு முன்பிருந்தே, அனுஷ்டானம் அற்றுப் போய்விட்ட அதர்வவேதத்தைப் பதினோராம் நூற்றாண்டில் இந்தத் தமிழ்நாட்டுப் பாடசாலையில் பத்துப்பேர் அத்யயனம் செய்திருக்கிறார்கள். கடிகைக் கதையை நான் ஆரம்பித்தபோதே 'கல்பதரு'வில் அதர்வவேத வித்யார்த்திகளைப் பற்றியிருப்பதைத்தானே சொன்னேன்? இப்படியேதான் பாஹூரிலும்கூட அதர்வ வேத அத்யயனம் நடந்திருக்க வேண்டும். ஏனென்றால், நமது மதத்துக்கு ஆதாரமான பதினாலு வித்யாஸ்தானங்களில் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு டிபார்ட்மென்ட் அந்த வித்யாசாலையில் இருந்ததென்பதால் இந்தப் பதிநாலில் ஒன்றான அதர்வ வேதமும் அங்கே போதிக்கப்பட்டுத்தான் இருக்க வேண்டும். காசாகுடி சாஸனத்திலிருந்தும் அதர்வ வேத அத்யயனம் அங்கே இருந்துவந்ததாகத் தெரிகிறது. எதனாலோ பிற்காலத்தில் அந்த வேதக்காரர்களும், அதைப் படிப்பவர்களும் மறைந்து போயிருக்கிறார்கள்.

மேல் க்ளாஸில் இருந்த 70 பேரில் 25 பேர் வ்யாகரணமும், 35 பேர் பூர்வ மீமாம்ஸையிலேயே குமாரில பட்டரின் ஸித்தாந்தத்துக்குச் சற்று வித்யாஸமாக உள்ள ப்ரபாகரரின் ப்ராபாகர ஸித்தாந்தமும், 10 பேர் உத்தர மீமாம்ஸை எனப்படும் வேதாந்தமும் படித்திருக்கிறார்கள்.

(கும்பகோணம் நாகேச்வர ஸ்வாமி கோயிலில்கூட ப்ரபாகர மீமாம்ஸைக்கு மான்யம் விட்டதைச் சொல்லும் ஆதித்ய கரிகாலனின் கல்வெட்டு இருப்பது ஞாபகம் வருகிறது.)

இன்னொரு சாஸனத்தின்படி, இதே எண்ணாயிரத்தில்

பண்டிதர்களுக்கும், அப்படியில்லாதவர்களான பிராமணர் களுக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும் நல்ல போஜனம் பண்ணுவிக்க மான்யம் விட்டிருந்ததாகத் தெரிகிறது. இப்படித் தினமும் 506 பிராமணர்களுக்கு ஸந்தர்ப்பணை செய்யப்பட்டி ருக்கிறது.

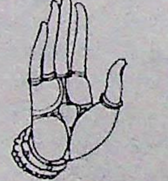
காஞ்சீபுரத்துக்குப் பன்னிரண்டு மைலில் பழையசீவரம் என்ற ஊர் இருக்கிறது. அதற்குக் கிட்டே பாலாற்றங்கரையில் திருமுக்கூடல் என்ற இடத்தில் உள்ள பெருமாள் கோயிலில் வீரராஜேந்திர தேவனின் 1067 ஆம் வருஷத்திய சாஸனம் இருக்கிறது. அதிலிருந்து என்ன தெரிகிறதென்றால் இந்தக் கோயிலின் வருமானத்திலிருந்து ஒரு வித்யாசாலையும் ஒரு வைத்யசாலையும் நடத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த வித்யா சாலையில் 10 பேர் ரிக்வேதம், 10 பேர் யஜுர்வேதம், 20 பேர் வ்யாகரணம், 10 பேர் பாஞ்சராத்ரம் படித்திருக்கிறார் கள். வைகானஸத்தைவிடப் பரவலாக இருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஆகமம்தான் பாஞ்சராத்ரம் என்று சொன்னது நினைவிருக் கிறதா? அந்த வைகானஸ பிராமணர்களில் ஐந்து பேர், இதே போல் சிவன் கோயிலில் பூஜை செய்பவர்களான (சிவ யோகிகள் என்றும் இவர்களைச் சில இடங்களில் சொல்லி யிருக்கிறது) சிவ பிராமணர்கள் மூன்று பேர் ஆகியோரும் இந்த வித்யாசாலையில் இருந்திருக்கிறார்கள்!

இதிலே கவனிக்க வேண்டிய ஒரு விஷயம் என்னவென் றால், இந்த சாஸனங்களில் பிராமணர்கள் என்று தனியாக மற்ற வேத சாஸ்த்ரக்காரர்களைச் சொல்லிவிட்டு, ஆலய பூஜை யில் ஸம்பந்தப்பட்ட பாஞ்சராத்ரிகள், வைகானஸர்கள், சிவாகமக்காரர்கள் ஆகியோரை அவர்களோடு சேர்க்காமல் பிரித்துச் சொல்லியிருப்பதாகும். வேதங்களை மாத்திரம் அனுஸரிப்பவர்கள், அவற்றோடு முக்யமாக வழிபாட்டு முறை களான ஆகம தந்த்ரங்களையும் அனுஸரிப்பவர்கள் என்பவர் களை இப்படி ஒருத்தருக்கொருத்தர் வித்யாஸப்படுத்தியிருக் கிறது. ஒரேயடியாக வித்யாஸப்படுத்திப் பிரித்து வைக்க வுமில்லை - ஒரே வித்யாசாலையிலேயே வேதத்தையும் சொல்லிக்கொடுத்து, ஆகமத்தையும் சொல்லிக்கொடுத்திருக் கிறார்களே! ஒரே ஸனாதன தர்மத்தின் இரண்டு கிளை களாகவே வேத - ஆகமங்களை மதித்து வளர்த்து வந்திருக்

கிறார்களென்று தெரிகிறது.

எண்ணாயிரத்துக்குக் கிட்டத்திலேயே உள்ள பணையவரம் என்ற இடத்தைச் சேர்ந்த ஒரு கல்வெட்டிலிருந்தும் இப்படியே பிராமணர், சிவயோகி என்பதாக வைதிகர்களையும் ஆகம மார்க்கக்காரர்களை வித்யாஸப்படுத்தி, முன்னவர்களில் ஐம்பது பேருக்கும் பின்னவரில் பத்துப் பேருக்கும் அங்கே நித்யப்படி நன்றாகப் போஜனம் பண்ணுவித்தது தெரிகிறது. (மலையாள தேசத்தில் இன்றைக்கும் உத்ஸவ காலங்களில் 'அக்ரம்' என்ற பேரில் எல்லா பிராமணர்களுக்கும் போஜனம் பண்ணுவிப்பதுபோல் அப்போது தமிழ்நாட்டிலும் நடந்திருக்க வேண்டும் என்று எனக்கு ஓர் ஊஹம்.)

பேதத்திலேயே ஒற்றுமை (Unity in diversity) தான் நம் மதத்தின் முக்ய அம்சம் என்பது அனேக சாஸனங்களிலிருந்து தெரிகிறது. முன்னேயே காட்டினமாதிரி ஒரே கூரையின் கீழேயேதான் இப்படி வேதம், ஆகமம் இரண்டும் அப்யஸிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அது மாத்திரமில்லை, வைஷ்ணவத்தில் பாஞ்சராத்ரம், வைகானஸம் என்று உள்ள இரண்டு ஆகமங்களில் வைகானஸ ஆகமத்தைப் பல இடங்களில் பாஞ்சராத்ரக் கோயில்களிலேயே போதித்திருக்கிறார்கள். இதையும்விட ஸந்தோஷப்படும்படியாக, சில பெருமாள் கோயில்களில் சைவ ஆகம போதனையும் நடந்திருக்கிறது!

ஆலயமும் வித்யையும்

கோயில்களில் போதனை என்று சொன்னேன். இதைக் கொஞ்சம் எக்ஸ்ப்ளெய்ன் பண்ண வேண்டும்!

ஏறக்குறைய ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முந்திப் பல்லவ, பாண்டியர்களுக்கு மேலாகப் பிற்காலச் சோழர்கள் எனப்படுபவர்களின் ஆதிக்கம் பரவிற்று. விஜயாலயன் என்பவன்

இப்படி மறுபடி சோழர்களுக்குப் புது எழுச்சி தந்த பிற்பாடு தான் பராந்தகன், ராஜராஜன், ராஜேந்த்ரன் முதலானோர் அவன் வம்சத்திலே வந்து சோழ ஸாம்ராஜ்யத்தைப் பரப் பினார்கள். ஸாம்ராஜ்யம் என்று நீள அகலங்களில் அது பெருகியதைவிட அதிலே கலாசாரம் அதி உன்னதமாகப் பரவியதுதான் அதிகப் பெருமை. பல்லவர் காலத்தில் சிறிய அளவிலும், நடுத்தர அளவிலும் மட்டுமே கட்டப்பட்ட ஆலயங்கள் பெரிய அளவில் விஸ்தாரமாக்கப்பட்டது, இந்தப் பீரியடில்தான். இதே ஸமயத்தில் கல்வி – கேள்வி, ஸாஹித்யம், ஸங்கீதம், நர்த்தனம் எல்லாமும் வ்ருத்தியாயின. இதிலே அழகு என்னவென்றால் ஆலயம் பாட்டுக்கு ஒரு பக்கத் தில் வ்ருத்தியாச்சு, கலாசாரம் இன்னொரு பக்கத்தில் அதுபாட் டுக்கு வ்ருத்தியாச்சு, என்றில்லாமல் ஆண்டவனை மையாக வைத்தே – ஸதூலமாக ஆலயத்தைக் கேந்திரமாக வைத்தே – கல்வி, கலாசாரங்களும் வளர்ந்தன.

நேராகக் கோயிலுக்குள்ளேயே கல்விக்கூடம் அமைப்பது என்று இப்போது ஏற்பட்டது. 'வியாகரணதான மண்டபம்' என்று அனேகச் சிவாலயங்களில் இருப்பவை இலக்கண வகுப்பு நடத்துவதற்காக ஏற்பட்டவைதான். இப்போது கோயில் பெரிய பரப்பளவில் கட்டப்பட்டதால் அதற் குள்ளேயே காலேஜ் ஸ்தானத்திலிருந்த உயர்கல்வி நிலையங் களை அமைக்க வசதி ஏற்பட்டது. சிதம்பரம், தஞ்சாவூர் முதலான கோயில்களில் இப்போது பார்த்தாலும் தெரியும் – அவற்றை வெளி மதிலை ஒட்டினாற்போல கோயிலுக்கு உட்புறமாகவே இரட்டை மாடிக் கட்டுமானங்கள் நிறைய இருக்கும். இவை பத்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுவரையில் சோழ ராஜாக்கள் 'திருச்சுற்று மாளிகை' என்ற பெயரில் நிர்மாணித்தவை. இதிலேதான் வித்யாசாலை கள் நடந்தன. அதோடு லைப்ரரி மாதிரியான 'ஸரஸ்வதி பாண்டாரம்' என்பவையும் திருச்சுற்று மாளிகையில் இடம் பெற்றன. அவற்றில் நூல் சுவடிகளை எல்லாம் சேகரித்து, ப்ரதிகள் எடுத்து, பத்ரமாகப் பாதுகாத்து, வித்யார்த்திகளுக் கும் ஆசிரியர்களுக்கும் கொடுத்து உபகரித்து வந்தார்கள். பாண்டாரம் என்றால் 'ஸ்டோர்' என்பதுபோல் பண்டங் களைச் சேர்த்து வைக்கிற இடம். தன பாண்டாராம், தான்ய

பாண்டாரம் என்றே அக்கால ராஜாங்கத்தில் பதவிகள் உண்டு. கஜானாவுக்குப் பொறுப்பானவர் தன பாண்டாரம். உணவுப் பண்ட ஸப்ளைக்கு (இக்காலம் மாதிரி தினம் ஒரு புகார் கொடுக்க வேண்டியில்லாமல் நடந்த ஸப்ளை!) பொறுப்பேற்றவர் தான்ய பாண்டாரம். ஸாக்ஷாத் வித்யைக்கு அதிதேவதையான ஸரஸ்வதிக்கு உரிய பண்டங்கள் நிறைந்த ஸ்டோர் ஒன்று உண்டு என்றால், அது நூல் நிலையமாக அன்றி வேறென்னவாக இருக்க முடியும்? அதனால்தான் 'ஸரஸ்வதி பாண்டாரம்' என்ற அழகான, தெய்வ ஸம்பந்தமுள்ள பெயர்!

கோயிலுக்குள் நடந்த வித்யாசாலைகள் என்பதால் அவற்றில் ஸமயக் கல்வி மட்டும்தான் போதிக்கப்பட்டதாக நினைக்கவேண்டாம். 'க்ராமரு'க்கு என்றே தனி மண்டபம் கோயிலில் இருந்தது என்று சற்றுமுன் சொன்னேனே! ஸெக்யுலர் (உலகியல் சாஸ்த்ரங்கள் குறித்த) படிப்பு என்றாலும் அதையும்கூட ஈச்வரனையும் ஸமயாசாரங்களையும் மறந்து ப்ரயோஜனப் படுத்துவதற்கில்லையல்லவா? இந்த ப்ரக்ஞையை நன்றாக உண்டாக்குகிற ரீதியில்தான் 'ஜெனரல் எஜுகேஷ'னுக்கு (பொதுக் கல்விக்கு) ஏற்பட்ட கலாசாலைகள் ஆலய எல்லைக்குள்ளேயே நடத்தப்பட்டன. அவற்றில் ஆயுர் வேதம் முதலானவையும் கற்பிக்கப்பட்டதற்குச் சான்றுகள் இருக்கின்றன – அக்கால மெடிகல் காலேஜ்!

பெருமையும் சிறுமையும்

இத்தனை கதையும் நம் பூர்விகர்களின் மிக உயர்ந்த கல்விப் பெருண்மையைக் காட்டுகிறது. இந்தக் கதையில் எத்தனையோ விஷயங்கள் நான் தேடிப் பார்த்து, ஆராய்ச்சி செய்து, ஒன்றுக்கொன்று இசைத்து முடிவுகளுக்கு வர முடிந்திருக்கிறது. புஸ்தகம் படித்தும், சாஸனங்கள் பார்த்தும், வேறு தினுஸிலேயும் ஸமாசாரங்கள் தெரிந்தன. 'நமக்கா தெரிந்தது?' என்று எனக்கே மலைப்புத் தட்டுகிற அவ்வளவு ஸமாசாரங்கள்!

எல்லோராவில் பெரிய குன்றுகளை அப்படியே போட்டுக் குடைந்து ஆச்சர்யப்படும்படிச் சிற்ப வேலைப்பாடுகளோடு கோயில்கள் கட்டியிருப்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கும். அவற்றுக்குள்ளும் ரொம்பவும் சிறப்பு வாய்ந்தது கைலாஸ நாதர் ஆலயம். 'என்னமாக இப்படிக் கட்டியிருக்கிறார்கள்?' என்று பார்க்கிறவர்கள் ப்ரமிக்கிறார்கள். பார்க்கிறவர் மட்டு மில்லை. இத்தனை வேலைக்கும் ஒரு தலைமைச் சிற்பி இருந்தி ருக்கிறானே, அவனுக்கே இந்தக் கைலாஸக் கோயிலைக் கட்டின பிற்பாடு அதேமாதிரி இன்னும் கோயில்கள் கட்ட வேண்டுமென்று ஆரம்பித்துப் பிரயாஸைப்பட்ட போது இப்படி ப்ரமிப்புத் தட்டிற்று. எத்தனை ப்ரயாஸை எடுத்துக் கொண்டும் இந்தத் தரத்துக்கு ஈடாக அவனால் இன்னொன்று கட்ட முடியவில்லை. அப்போதுதான் அவனுக்கே சட்டென்று ஒரு ப்ரமிப்பு ஏற்பட்டு 'என்ன ஆச்சர்யம்! இப்படி ஒண்ணு என்னாலே எப்படிப் பண்ண முடிஞ்சுது? நான்தான் பண்ணி னேனா, எனக்குள்ளே எதுவோ பூந்துண்டு பண்ணுவிச்சுதா?' என்று சொன்னானாம்!

இப்படி அந்தக் கைலாஸநாதர் கோயில் சிற்பி அதே மாதிரி இன்னொன்று நிர்மாணிக்க முடியாமல் போய், அப்புறம், அதை மட்டும் தானா பண்ணினோமென்று ஆச்சர்யப்பட்ட விஷயம் ச்லோக ரூபத்திலேயே ஒரு செப்பேட்டில் இருக்கிறது. (கி.பி.) எட்டாம் நூற்றாண்டில் அந்தக் கோயிலைக் கட்டிய ராஷ்ட்ரகூட அரசனான க்ருஷ்ணராஜனைப் பற்றியுள்ள 'பரோடா காப்பர் ப்ளேட்'களிலொன்றில்★ அந்த ச்லோகம் இருக்கிறது.

> பூயஸ்-ததாவித-க்ருதௌ வ்யவஸாய ஹாநே:
> ஏதந்-மயா க்ருதம் அஹோ க்ருதம் இத்-யகஸ்மாத்।
> கர்த்தாமி யஸ்ய கலு விஸ்மயம் ஆப ஸில்பீ

அந்தச் சில்பி மாதிரிதான் எனக்கும் நாம்தானா இத்தனை ஆராய்ச்சி பண்ணிக் கடிகா ஸ்தான ஸமாசாரங்கள் கண்டு பிடித்தது என்று இருக்கிறது!

★The Indian Antiquary Vol.XII p.p. 228-230.

இப்படி நான் பெருமை அடித்துக் கொள்வதிலேயே சிறுமையும் தெரிகிறது. நம் தேசத்தில் கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு வரையில் கூட – அதாவது இரண்டாயிர வருஷ காலம் – விஸ்தாரமாக இருந்து வந்திருக்கிற வேத வித்யா ஸ்தானங்கள் பற்றி இந்த மதத்துக்கு குரு என்றிருக்கிற எனக்கு இத்தனை வருஷம் தெரியாத சிறுமைதான்! அதுமட்டுமில்லாமல் வித்வத் ஸமூஹத்தில் நான் இதைப் பற்றிக் கேட்டு யாருக்கும் எதுவும் சொல்லத் தெரியாதது நமக்கு நம்முடைய புராதன கலாசார விஷயத்தில் உள்ள ஞானக் குறைவையும் அச்ரத்தையையும் காட்டுகிறது. அந்த அளவுக்கு நம்முடைய ஸ்வதேசச் சாஸ்த்ரக் கல்வி கீழே போயிருக்கிறது! பதினைந்தாம் நூற்றாண்டுவரை கொடி கட்டிப் பறந்த கடிகாஸ்தானங்களும் அந்தப் பெயரில்லாமலே நடந்துவந்த வேத – சாஸ்த்ர – வித்யா ஸ்தானங்களும் அதற்கு அப்புறம் இந்த ஐந்து நூற்றாண்டுகளில் இருந்த இடம் தெரியாமல் பெயரே மறந்து, அர்த்தம் புரிந்து கொள்ள முடியாத அளவுக்கு நசித்துப் போயிருக்கின்றன என்றால் இது நமக்கு ரொம்பவும் குறைவு!

போக்குவரத்து வசதி இல்லாத காலத்தில் ஆயிரம் இரண்டாயிரம் மைல் ப்ரயாணம் பண்ணி தேசத்தின் நானா பாக வித்யார்த்திகளும் ஆயிரம் இரண்டாயிரம் பேர்கூடி இரண்டாயிர வருஷ காலம் வளர்த்து வந்திருக்கிற வித்யா ஸ்தானங்களைப்போல, எத்தனையோ வசதி படைத்த நம் காலத்தில் – வேண்டாததற்கெல்லாம் வெளிநாட்டு ட்ரிப், ட்ரெய்னிங் என்று போய்க்கொண்டிருக்கிற இந்தக் காலத்தில் – ஒன்றுகூட இல்லை என்றால் தலைகுனிவாகத்தானிருக்கிறது. தொண்ணூறு தொண்ணூற்றைந்து பெர்ஸென்ட் வேண்டுமானாலும் நவீன ஸயன்ஸ்கள், பிஸினெஸ் கோர்ஸ்கள் என்றிப்படிப் போனாலும் போகட்டும். ஐந்து பெர்ஸென்டாவது நமக்கு என்றே ஏற்பட்ட எத்தனையோ ஸ்வதேச சாஸ்த்ரங்கள் ஆத்மிகமாகவும், ஸமய ஸித்தாந்தமாகவும், வ்யாகரணமாகவும் (grammar), தர்க்கமாகவும் (logic), வைத்ய விஷயமாகவும், இன்னும் இப்போதுள்ள ஃபிஸிக்ஸ், கெமிஸ்ட்ரி, பயாலஜி, அஸ்ட்ரானமி, எஞ்ஜினீயரிங் ஸம்பந்தமாகவும்கூட இருக்கின்றனவே, இவற்றில் எதையாவது கற்றறிந்து ஆராய்வதில் ஈடுபடக்கூடாதா என்று இருக்கிறது!

ஸ்வதேச வித்யைகளுக்கு 'திட்டம்'

திட்டம் திட்டம் என்று பொருளாதாரத்துக்கே போட்டு ஆயிரம் கோடிக் கணக்கில் செலவழிக்கிற அரசாங்கம் கலா சாரம், கலாசாரம் என்று சொல்வதோடு நிற்காமல் அதில் நூற்றில் ஒரு பங்கு இதற்காகத் திட்டம் போட்டால் கூடப் போதும். இம்மாதிரி ஸ்வதேசிய பூர்வ சாஸ்த்ரங்களுக்காக விச்வ வித்யாலயங்கள் (யுனிவர்ஸிடிகள்) வைத்து, ஸ்காலர்ஷிப் ஸ்டைபென்ட் எல்லாம் கொடுத்துப் படிப்பு முடிந்த பின்னும், ரிஸர்ச்சுக்காகவும், ஆயுஸ்பர்யந்தம் இந்தப் படிப்பாளிகளுக்கு 'க்ரான்ட்' ஆகவும் பொருளுதவி செய்து நம்முடைய பெரிய ட்ரெடிஷனைப் போஷித்துவிட முடியும்!

ஆனால், இது சாஸ்த்ரோக்தமாக நடந்தாலே உண்மையான ப்ரயோஜனத்தைக் கொடுக்கும் என்பதைப் பார்க்கும்போது ராஜாங்கம் இந்தப் பொறுப்பை எடுத்துக் கொள்ளா மலிருப்பதே ஒரு விதத்தில் தேவலை என்று நினைக்கும்படி யாகவும் இருக்கிறது. 'சீர்திருத்தக் கொள்கை' என்று சொல்லப்படுவதையே எல்லா அரசியல் கட்சிகளும் பின்பற்று கிற சூழ்நிலையில் சாஸ்த்ரோக்தமான விதி நிஷேதங்களின்படி ராஜாங்க ஆதரவில் எதுவாவது நடக்க முடியுமா என்றே இருக்கிறது. ஆனபடியால் ராஜாங்கத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டோ, குறை சொல்லிக் கொண்டோ இல்லாமல், சாஸ்த்ராபிமானமுள்ள பொதுஜனங்களேதான் ஆனதைச் செய் வதில் நன்றாக ஈடுபடவேண்டும்.

ஏனென்றால் நம்முடைய பண்டைய கலைகளுக்கும் சாஸ்த் ரங்களுக்கும் புதிதாக வித்யாசாலைகள் அமைப்பதில் ஜீவநாடி யான அம்சமே, இவை மற்ற நாகரிக ஸ்கூல், காலேஜ் மாதிரி யில்லாமல், அவற்றுக்கே உரிய பழைய முறைப்படிக் கற்றுக் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்பதுதான். ஸப்ஜெக்ட் பழைய சாஸ்த்ரமென்றால், அதைப் படிப்பிக்கும் முறையும் பழசாகவே

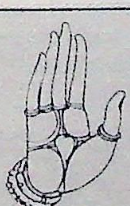
தான் இருக்க வேண்டும். நம்முடைய கோயிலுக்கோ, மடத்துக்கோ வருவதென்றால் வெள்ளைக்காரிகூடப் புடவை கட்டிக்கொண்டு வருகிறாளோ இல்லையோ? அப்படி அததற்கும் ஏற்பட்ட வழிகளையும் வழக்கங்களையும் பின் பற்றினால்தான் அததற்கு உயிர்க்களை இருக்கும். அமெரிக்கா வில் கட்டின கோயில் என்றால்கூட அங்கே பிஸ்கெட் நைவேத்யம் செய்யாமல் புளியோதரையைத்தானே கொண்டு வர வேண்டியிருக்கிறது? பரதநாட்யம் ஆடுகிறதென்றால் அதற்குக் கோயில் சிற்பத்தில் ஆயிரம் வருஷம் முன்பு காட்டி யிருக்கிற ட்ரெஸ்ஸைப் பார்த்துத்தானே இன்றைக்கும் அனுஸரிக்கிறார்கள்? அதேபோல ஹிந்து வித்யா - சாஸ்திரங் களுக்கென்று வித்யாசாலை வைத்தால் அதை இப்போதுள்ள யுனிவர்ஸிடிகள் மாதிரிப் பெரிய பெரிய கட்டடங்களில் இங்கிலீஷ் ட்ரெஸ் போட்டுக் கொண்டு கற்றுக்கொடுப்ப தென்றில்லாமல், பழைய ரீதியிலேயே முடிந்தமட்டும் செய்ய வேண்டும்.

ஆதியில் குருகுலங்கள் வனத்திலே ரிஷிகளின் பர்ணசாலை களில் இருந்தாற்போல் இப்போது காட்டுக்குள் கலாசாலை வைப்பதென்றால் முடியாதுதான். அப்புறம் நகரங்களிலேயே பெரிய கடிகாஸ்தானங்கள் ஏற்பட்டன. ஆனால் இப்படி டவுன்களில் நட்டநடுவில் தற்போது நான் சொல்கிற வித்யா சாலைகளை வைப்பதற்கில்லை. ஏனென்றால், கடிகா ஸ்தானங்கள் நடந்த அந்த இடைக்காலத்தில்கூட டவுன்-லைஃப் என்பது இப்போதுபோல் இத்தனை அனாசாரமும், லௌகிகமும் தலைவிரித்தாடுவதாக இல்லை.

'டைவர்ஷ'னுக்கு இடமேயில்லாமல், பரிபூர்ண ப்ரம்மசர்ய அனுஷ்டானத்துக்கு எதிரான சபலங்கள் கொஞ்சமும் இல்லா மல் படிப்பே குறி என்று ஒருமுகப்படுத்தித்தான் பண்டைய குருகுலங்கள் வனங்களிலேயே நடந்தன. (அப்போது நாடு நகரம் குறைச்சல், காடுதான் அதிகம் என்பதையும் சொல்ல வேண்டும்!) கட்டடத்துக்குள்ளேயே கட்டிப்போட்டிருக்காமல் இப்படி இயற்கையோடு இயற்கையாகப் பச்சை மரங்களும் ஆற்றுப் பிரவாஹமும் சூழ்ந்த இடங்களில் மான்களோடு விளையாடிக் கொண்டு, மாடு மேய்த்துக் கொண்டு அந்தப் பசங்கள் வாழ்ந்ததும், பரந்த ஆகாசமே கூரையாக உட்கார்ந்து

கொண்டு காயத்ரி அனுஸ்ந்தானம் பண்ணினதுமே அவர்களை இப்போதுபோல் செயற்கையான, 'மெகானிக்'லான போக்கு களில் போகவிடாமல் நல்ல ஜீவசக்தியுடன் ஒவ்வொரு நிமிஷத்தையும் நிஜமாக வாழ்ந்து ஸந்தோஷிக்கும்படிச் செய்தது. இதை ரொம்பவும் ச்லாகித்தே டாகூர் ஒரே தோப்பும் துரவுமான இடத்தில் Forest University என்பதாகத் தம்முடைய விச்வபாரதி ஸர்வகலாசாலையை அமைத்தார் என்று சொன்னது நினைவிருக்கலாம். 'யுனிவர்ஸிடி' என்று சொல்லத்தக்க விதத்தில் ஒரே பெரிய வித்யாசாலை அதிகம் ஏற்படாத ஆதிகாலத்தில்கூடப் பல ரிஷிகள் பர்ணசாலைகள் அமைத்துக் கொண்டிருந்த வனப்பிரதேசங்களில் ஒவ்வொரு பர்ணசாலையும் ஒரு குருகுலமாக இருந்ததால் இயற்கை அழகு நிறைந்த விஸ்தாரமான பகுதிகள் அப்படியே ஒட்டுமொத்த மாக வித்யாபூமியாக விளங்கின.

தற்போது டவுன்-லைஃப் இருக்கும் சீர்கேடான ஸ்திதியில் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு ஊருக்கு வெளியே இருக்க முடியுமோ அப்படி, கூடியமட்டும் இயற்கையான சூழ்நிலை பாதிக்கப் படாத விதத்தில், பெரிய கட்டுமானம், நாகரிக உடுப்பு ஆகியன இல்லாமல் நம் ஸ்வதேசிய சாஸ்த்ரங்களுக்கும், கலை களுக்கும் வித்யாசாலைகள் ஒருசிலவேனும் அமைக்க வேண்டும்.

கிராமப் புள்ளிவிவரங்கள்

நான் ஊர் ஊராகச் சுற்றிக்கொண்டிருப்பதில் பஞ்சாயத்து போர்டு (இப்போது என்னவோ தமிழ்ப் பெயர் சொல்கிறார் கள்) உள்ள கிராமங்களின் எல்லையில் ஒரு போர்ட் போட்டு வைத்திருப்பதைப் பார்த்திருக்கிறேன். (பஞ்சாயத்து 'போர்ட்' இல்லை!) அதில் இந்தக் கிராமத்தில் இவ்வளவு 'பாபுலேஷன்', இத்தனை பரப்பு, இன்ன பயிர் விளைகிறது என்பது முதலான

விவரங்கள் போட்டிருக்கிறது. அதிலே படித்தவர் எவ்வளவு, படிக்காதவர் எவ்வளவு என்ற விவரமும் இருக்கிறது. அது மாத்ரமில்லை. இங்கிலாண்ட், அமெரிக்கா, ஜப்பான் முதலிய நாடுகளில் படிப்பாளிகள் எத்தனை சதவிகிதம் என்பதைக் காட்டி, நம்நாட்டில் அதையெல்லாம்விட எவ்வளவு குறைச்சல் சதவிகிதமே படிப்பாளிகள் இருக்கிறார்கள் என்றும் போட்டி ருக்கிறது. அந்தத் தேசங்களைப்போல நம் தேசத்தையும் படிப்பிலே முன்னுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும் என்று ஆட்சி யிலிருப்பவர்களுக்கு எண்ணமிருப்பதாலேயே, 'இப்படி எழுதி வைத்தாலாவது ஜனங்கள் மனஸில் தைத்து, அவர்கள் பசங்களை ஸ்கூலுக்கு அனுப்பாதவர்களிடம் எடுத்துச் சொல்லி ப்ரசாரம் பண்ணிக் கல்வியைப் பரப்பட்டும்' என்ற உத்தேசத் தில்தான் இதுபோலச் செய்திருக்கிறார்கள்.

எனக்குத் தோன்றுகிறது – யோக்யர்களாக எத்தனை சதவிகிதம் இருக்கிறார்கள், அப்படியில்லாமல் எத்தனை இருக் கிறார்கள் என்று எப்படியாவது கண்டுபிடித்து அதை போர்டில் போட்டால் எப்படியிருக்கும் என்று! ஒவ்வொரு ஊரிலும் தேசத்திலும் படித்தவர் பெர்ஸென்டேஜையும், போட்டு இப்படி அதற்கு நேரேயே யோக்யர்கள் பெர்ஸென் டேஜையும் போட்டால் என்ன தெரியும்? படித்தவர்கள் நிறைய இருக்கிற இடத்தில்தான் யோக்யர்கள் நிறைய இருக் கிறார்களென்று போர்ட் காட்டுமா?

'யோக்யர்கள் என்று கண்டுபிடிப்பது எப்படி ஸாத்யம்? இது என்ன நடைமுறைக்கு வரமுடியாத யோசனை?' என்று கேட்டால் அது நியாயம்தான்.

அடுத்த பக்ஷமாக ஒன்று தோன்றுகிறது. யோக்யர் – அயோக்யர் யார் யார் என்று லிஸ்ட் எடுக்க முடியா விட்டாலும் இன்னொரு லிஸ்ட்டை ஸுலபமாகத் தயாரிக்க லாம். போலீஸ் டிபார்ட்மென்ட்காரர்களும் ஸிவில் கோர்ட் காரர்களும் ஒவ்வொரு ஊரிலும் இத்தனை ஜேப்படிக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள்; வரி தராமல் இத்தனைபேர், ஸொத்துக்களை மோசம் செய்தவர் இத்தனைபேர், பெரிய திருட்டுக்களில், ஏமாற்றுப் புரட்டுக்களில் இத்தனைபேர் பிடிபட்டிருக்கிறார் கள்; இன்னும் வ்யபசாரம், கொலை முதலான குற்றங்கள்

செய்தவர்கள், அப்பட்டமாகவே போய்த் துப்பாக்கியைக் காட்டிக் கொள்ளையடிப்பவர்கள் ஆகியோர் இவ்வளவு பேர் இருக்கிறார்கள் என்றெல்லாம் புள்ளி விவரம் வைத்திருப்பார் கள். ஆள் இத்தனைபேர் என்று காட்ட முடியாவிட்டாலும், இந்த இனங்களில் இத்தனை கேஸ்கள் இருக்கின்றன என்று காட்ட முடியும். ஆகவே இந்த போர்ட்களில் படித்தவர் இத்தனைபேர் என்பதற்கு நேரேயே குற்றவாளிகள் இத்தனை பேர் என்று – அது முடியாததால் குற்றங்கள் இத்தனை நடந்திருக்கின்றன என்று – போட்டு வைத்தால் நமக்கு ப்ரயோஜனமான உண்மைகள் தெரியுமென்று நினைக்கிறேன்.

அதாவது என்ன தெரியுமென்றால், தற்போது பொதுவாக லோகம் முழுக்கப் படிப்புமுறை இருக்கும் நிலையில் எங்கே படிப்பு ஜாஸ்தியோ அந்த ஊரில், அந்த நாட்டில்தான் குற்றமும் ஜாஸ்தி நடக்கிறதென்று தெரியும். ஹைஸ்கூல், டிகிரி தரும் காலேஜ், டாக்டரேட் தருகிற உயர்ந்த ஸென்டர்கள் என்று ஒன்றுக்குமேல் ஒன்றாக வளர்ந்து கொண்டிருக்கிற நாடுகளில்தான் குற்றங்களும் வளர்ந்து கொண்டிருப்பது தெரியும். எழுத்தறிவில்லாத காட்டுக்குடிகளும் மலைவாஸி களும் உள்ள இடங்களில்தான் போலீஸுக்கு ரொம்பவும் வேலை குறைச்சல், வக்கீல்களுக்குத் தேவை இல்லை என்று தெரியும்!

படிப்பு ஜாஸ்தியாக ஆக நூதன நூதனமாக ஏமாற்று வித்தைகள் செய்கிற ஸாமர்த்யங்களும் வளர்கின்றன. தொழில் கள் நடத்துகிறவர்களும் அரசியல்வாதிகளும் செய்கிற பேற்று மாற்று, எங்கே போனாலும் ரஹஸ்யத்தில் நடக்கும் லஞ்சம் முதலான அனேகக் குற்றங்கள் இந்த ஸாமர்த்யத்தில் கோர்ட் வரை வராமலே போகின்றன. அதனால் போர்ட் போட்டாலும்கூட அதில் கால்வாசிக் குற்றங்களைத்தான் காட்ட முடியும்! முக்கால்வாசிக் குற்றங்கள் நீதி ஸ்தலத்துக்கும், போலீஸுக்கும் வராமலே போயிருக்கும்! படிப்பினால் புத்தி ஸாமர்த்யம் அதிகரிப்பதில் ஸிவில் குற்றங்கள் மாத்ரம்தான் அதிகரித்திருக்கின்றன என்றில்லை. பெரிதான பாங்குக் கொள்ளை, ஒரு மந்த்ரி ஸபையையே சுட்டுக் கொன்று விடுவது, கோஷ்டி கோஷ்டியாகத் தகாத கார்யத்துக்காகப் பெண்களைக் கடத்திப் போவது மாதிரி க்ரிமினல் குற்றங்

களும், ராஜாங்கத்தையே வெறும் பௌதிக பலத்தால் புரட்டி விடும் 'கூப்' (coup) முதலியனவும், படிப்பு ஸாமர்த்யத் தாலேயே நன்றாக ஜோடித்துத் திட்டம் போட்டு நடத்தப் படுகின்றன. இதெல்லாம் போக நேராகவே அடிதடி, பிஸ்டலைக் காட்டுவது, சுடுவது முதலானவையும் படிப்பாளி கள் உள்ள நாடுகளில் ஏறிக்கொண்டே போகின்றன. யுனிவர்ஸிடி லெக்சரர்கள்கூட ஸெனட்டில் நடக்கும் மீட்டிங்கு களில் கல்லெறிவது, நாற்காலிகளைத் தூக்கி அடித்துக் கொள் வது என்று போகிற அளவுக்கு நிலைமை முற்றியிருக்கிறது!

படிக்கத் தெரியாத ஆதிவாஸிகள் குடும்பச் சண்டை, கோஷ்டிச் சண்டை என்று எப்போதாவது ஒருத்தர் தலையை ஒருத்தர் சீவிக்கொள்வதாயிருக்கலாம். அது ஏதோ ஆத்திர, க்ஷாத்திரத்தில் ஒரு வேகம் வந்த ஸமயத்தில் செய்வதாகத்தான் இருக்கும். மற்றபடி இத்தனை தினுஸு தினுஸான குற்றங்கள் அவர்களுக்குத் தெரியாது. ஃபோர்ஜரியில் ஆரம்பித்து ப்ளான் போட்டுச் செய்யப்படும் ஏமாற்றுக் குற்றங்களும், organised-ஆகச் செய்யப்படும் திருட்டுப் புரட்டுக்களும் படிக்கத் தெரியாத பழங்குடி மக்களுக்குத் தெரியாது!

முரண்பாடு எதனால்?

அப்படியானால் கல்வி வேண்டாமா? ரொம்பப் பெரியவர்கள் கல்வி ரொம்ப அவசியம், 'எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத் தகும்' என்று சொல்லியிருக்கிறார்களே? ஔவை இன்னொன்றுகூடச் சொல்லியிருக்கிறாளே –

கவையாகிக் கொம்பாகிக் காட்டகத்தே நிற்கும்
அவையல்ல நல்ல மரங்கள் – சபைநடுவே
நீட்டோலை வாசியா நின்றான்; குறிப்பறிய
மாட்டா தவன்நன் மரம்

என்பதாக எழுத்தறிவற்றவனை மரத்துக்கு ஸமானம் என்கிறாளே! பர்த்ருஹரியோ அவன் மிருகத்துக்கு ஸமானம் – 'வித்யாவிஹீந: பசு:' – என்கிறாரே!

படித்தவர் லக்ஷணம் நாம் ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்ப்பது ஒரு விதமாயிருக்கிறது. நேர் மாறாக ரொம்பப் பெரியவர்களோ கல்வியை ஏகமாக ச்லாகிக்கிறார்கள். ஏன் இப்படி முரண் பாடாக இருக்கிறது?

ஆழ்ந்து அலசிப் பார்த்தால் முரண் எதுவும் இல்லை என்று தெரியும். அந்தப் பெரியவர்கள் சொன்ன கல்வி வேறாகவும், இன்று அமலாகிற கல்வி வேறாகவும் இருக்கின்றன. இதுதான் முரண்பாட்டுக்குக் காரணம். அவர்கள் சொன்னபடி கல்வி இருந்தால் குற்றம் வளராது; குறைந்து மறைந்தே போய்விடும்!

என்ன சொன்னார்கள்? அவர்கள் புத்தி வளர்ச்சி தருகிற கல்வியை மட்டும் சொல்லவில்லை. பக்தி வளர்ச்சி அளிப்ப தாகவும் உள்ள கல்வியையே சொன்னார்கள்.

கற்றதனால் ஆயபயன் என்கொல்? வாலறிவன்
நற்றாள் தொழா(அர்) எனின்

என்று திருவள்ளுவர் சொன்னதுதான், அவர்கள் எல்லா ருடைய அபிப்ராயமும்!

தெய்வ ஸம்பந்தமில்லாமல் அதாவது தெய்வத்திடம் பயப் பட வேண்டும் என்று பண்ணாமல் படிப்பை மட்டும் கொடுப்பதால்தான் விபரீதமாகப் போயிருக்கிறது.

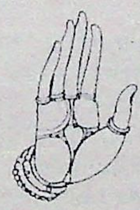
வெள்ளையர் நாடுகளும் இஸ்லாமியர் நாடுகளும்

'அனேக தேசங்களில் ஸமயக் கல்வி இருக்கத்தான் செய்கிறது. அங்கேயும் நீங்கள் சொன்ன ஒழுங்கீனம் இருக்கிறதே!' என்று கேட்கலாம்.

மேல் நாடுகளில் சும்மா ஏதோ 'ப்ரேயர்', பைபிள் கற்றுக் கொடுப்பது என்று வைத்துக் கொண்டிருப்பது போதவில்லைதான் – ஒப்புக் கொள்கிறேன். இதற்குக் காரணம்; அனுஷ்டான முறை என்று ஒன்றுக்குக் கட்டுப்பட ஆரம்பித்தாலே, மனம் போனபடிச் செய்வது குறைகிறது. மனஸை அது போனபடி விடுவதால்தானே பலதினுஸான குற்றங்களும் இழைக்கப்படுகின்றன? மேல்நாடுகளிலோ பசங்களை ஸமய அனுஷ்டானம் என்று கண்டிப்பாக ஒழுங்குமுறைகளில் கட்டுப்படுத்துவதில்லை. அதோடு ஸயன்ஸுக்கு அப்புறம்தான் ஸமயம் என்று ஒரு இரண்டுங்கெட்டான் நிலையில்தான் அங்கே உள்ள அறிஞர்களுக்கு (ஏன், வயஸு வந்தவர்களில் பெரும் பாலோருக்குமே) மதாபிமானமிருக்கிறது. அதுவே, துருஷ்க மதமுள்ள தேசங்களைப் பாருங்கள். நான் சொன்ன குற்றங்கள் இங்கேயெல்லாம் அவ்வளவு வலுக்கவில்லை ராஜாங்க ரீதியில் பிறநாடுகளை துராக்ரஹம் செய்வது, 'கூப்' (coup) செய்வது என்றிருந்தாலும், உள்நாட்டிலே அவர்களில் தனிமனிதர்கள் அவ்வளவாக முறைகெட்டுப் பண்ணுவதில்லை. சுற்றிலும் மற்ற தேசத்துக்காரர்கள் ஒரே தப்புத் தண்டாவில் போகும் போது இவர்களும் அந்த வழிக்கு இழுக்கப்படத்தான் செய்கிறார்கள். ஆனாலும் மற்றவர்கள் போகிற அளவுக்கு இவர்கள் போவதில்லை. காரணம், ஸமயானுஷ்டானக் கட்டுப்பாடு அந்நாடுகளில் பலமாயிருப்பதுதான்.

அதோடு நம்முடைய ஸமய சாஸ்த்ரங்களைச் சேர்ந்த தர்ம நூல்களிலேயே இன்ன குற்றத்துக்கு (பாபத்துக்கு) இன்ன

தண்டனை என்று இருப்பது போலவே அவர்களுக்கும் மத நூலாகவே 'ஷாரியத் என்ற சட்ட புஸ்தகங்கள் இருக்கின்றன. துருஷ்க நாடுகள் பலவற்றின் ராஜாங்கங்கள் புதிதாக Jurisprudence (சட்ட நூல்) செய்து கொள்ளாமல் ஷாரியத்தைத்தான் சட்டமாகப் பின்பற்றுகின்றன. மேல் நாட்டினரைப் போல இல்லாமல் துருஷ்கர்களுக்கு இன்றளவும் பொதுவாகத் தங்கள் மதத்தில் ஆழமான அபிமானம் இருக்கிறது. ஆதலால், சட்டவிரோதமாகப் போக மற்றவர்கள் துணிந்த மாதிரி, அல்லது அந்த அளவுக்கு இவர்கள் மத விரோதமாகப் போகத் துணியாததால் குற்றங்களும் சற்றுக் குறைவாகவே உள்ளன. தினம் ஒரு ஃபாஷன் என்று மேல் நாட்டுக்காரர்கள் கன்னாபின்னா என்று போகிற மாதிரி இல்லாமல் துருஷ்கர்கள் தங்கள் பழைய நடை உடை பாவனைகளையே அதிகம் அனுஸரிப்பதைப் பார்க்கிறோமல்லவா? மொத்தத்தில், ஓர் ஒழுங்குக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்தவர்களாயிருந்தால் குற்றத்தில் ஈடுபட மாட்டார்கள். ஹிந்து மதத்துக்கு ஹானியாக எத்தனையோ செய்தவர்களானாலும் அவர்களுடைய மதாபிமானக் கட்டுப்பாட்டைச் சொல்லாமலிருப்பதற்கில்லை!

கம்யூனிஸ்ட் நாடுகளில்

இப்படியேதான் மத உணர்ச்சி என்பதற்கே ஹானி செய்யும் கம்யூனிஸ்ட் நாடுகளிலும் பார்க்கிறோம். ஸமய ஸம்பந்தமே ப்ரஜைகளுக்குக் கூடாது என்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிற கம்யூனிஸ நாடுகளான ரஷ்யாவிலும் சைனாவிலும் குற்றங்கள் குறைவாக இருக்கின்றன. கம்யூனிஸத்தை ஆஸ்திகர்களான நாம் ஒப்புக் கொள்வதற்கில்லைதான். அதற்காக, கம்யூனிஸ அரசாங்கங்கள் செய்யும் கெடுபிடிக் கண்டிப்பில் அவற்றின் பொதுமக்கள் அதிகமாகக்

குற்றங்களும், மனம் போனபடிப் பண்ணும் அனேக ஒழுங்கீனங்களும் செய்யாமலிருப்பதை ஒப்புக் கொள்ளாமலிருப்பதற்கில்லை. 'ஸமயக் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து அவிழ்த்து உங்கள் எல்லோரையும் ஸமமாக, 'காம்ரேட்'களாக ஆக்குகிறோம்' என்று சொல்லித்தான் கம்யூனிஸ ஆட்சியைக் கொண்டு வந்தார்கள். ஆனால் அப்போதே, அந்தக் கட்டுப்பாடு போய் விட்டால் ஜனங்களை ஒழுங்கில் வைத்திருக்க முடியாது என்பதையும் தெரிந்து கொண்டு, அதைவிடக் கடுமையான ராஜாங்கக் கட்டுப்பாட்டில் மக்களைக் கட்டிப் போட்டு விட்டார்கள்!

ஆனாலும் இப்படி மனுஷ்யனுக்கும், மனுஷ்யன் போட்ட சட்டத்துக்கும், அவன் கொடுக்கும் தண்டனைக்கும் பயந்தே ஒரு ஸமூஹம் கூடியமட்டும் ஒழுங்காயிருக்கிறதென்றால் அது பெருமை இல்லை. ஈசனுக்கு, ஈசன் சட்டத்துக்குப் பயந்து ஒழுங்காயிருப்பதுதான் அழகு. அதை விடவும் அழகு, பெருமை எல்லாம் அவனிடம் ப்ரியத்தாலேயே நம் மனஸ் தன்னால் ப்ரியப்பட்டு அவனுடைய ஸ்வரூபமான தர்மத்தின் வழியிலிருந்து கொஞ்சங்கூட விலகாமல் ஒட்டிக் கொண்டிருப்பதுதான்!

ஆனாலும் அந்த அளவுக்கு எல்லாரும் வரமாட்டார்கள் என்பதால் தெய்வத்தால், அவன் போட்ட சாஸ்த்ரச் சட்டத்தால் இளம் தலைமுறையைக் கட்டுப்படுத்தி, இந்தச் சட்டத்தை அமல்படுத்தும் போலீஸ்காரர்களாக (கெடுபிடியோடு அருளும் நிரம்பிய போலீஸ்காரர்களாக) குருமார்கள் வித்யார்சாலைகள் நடத்தினார்கள். பசங்களை நல்வழியில் கொண்டுவந்தார்கள். இப்படிச் செய்து கல்வி என்பது கெடுதலில் தூண்டிவிடாமல் ஸத்குண அபிவ்ருத்திக்கு உதவுவதே என்று காட்டினார்கள்.

ஸமயத்தையே வாழ்க்கை மையமாகக் கொண்டுள்ள நம் தேசத்திலும், ஸமய விரோதிகளான கம்யூனிஸ்ட்களைப் போலவே, 'குடியரசு' ஸர்க்கார் மதச் சார்பில்லாத கல்விதான் தருவது என்று வைத்துக் கொண்டிருப்பது நம்முடைய மஹத்தான துரத்ருஷ்டமாயிருக்கிறது. கம்யூனிஸ்ட் நாடுகளில் உள்ள ராஜாங்கக் கண்டிப்புமில்லாமல் எல்லாரையும் அவிழ்த்துவிட்டு இப்படிச் செய்திருப்பதற்கு... வருத்தம்தான் படணும்.

வினயத்தோடு இணைந்த வித்யை

கல்வியை உண்மையான கல்வியாக்கும் ஈச்வர பக்தியில் ஓர் அங்கம்தான் குருவிடம் பக்தியில் வினயமாயிருப்பது. வினயப் பத்தியம் இல்லாவிட்டால் வித்யை மருந்து பலிக்கவே பலிக்காது என்பதால்தான் க்ருஷ்ண பரமாத்மாவிலிருந்து ஆரம்பித்து எல்லோரும் 'வித்யா விநயஸம்பன்ன' என்று இரண்டையும் பின்னி வைத்தார்கள். சம்பளத்தை நினைக்காமல் சிஷ்யனுக்கு வாத்யார் சோறு போட்டுத் தன் வீட்டில் வைத்து ரக்ஷிக்கிற குருகுலத்தில்தான் இப்படிப்பட்ட வினயம் உண்டாகும். இந்த வினயம் பூர்த்தியாவதற்கே முழுச் சோறும் அவனே போடாமல் சிஷ்யனை வெளி வீடுகளில் போய் பிக்ஷை வாங்கி வரச் சொல்வது – பிச்சைக்காரனாகப் போய் நின்றால் தன்னால் செருக்கு அறுபட்டுப் பணிவு உண்டாகி விடும்!

ஈச்வர பக்தியாகட்டும், குருவிடம் வினயமாகட்டும் இவை எதற்கு என்றால் படிக்கிறவனின் அஹங்காரத்தை அடக்குவதற்குத்தான். அஹங்காரம் போகாத வெறும் படிப்பு ஆபத்தைத்தான் உண்டாக்கும். மதானுஷ்டானம், ஈச்வர பக்தி, குருஸேவை ஆகியவற்றுடன் கூடிய ஸரியான கல்வி ஒருத்தனுக்கு இயற்கையாக உள்ள அஹங்காரத்தை தேய்த்து அகற்றிச் சுத்தப்படுத்தும். மாறாக இவை இல்லாவிட்டாலோ அதே கல்வி, 'நான் எவ்வளவு படிச்சிருக்கேன் பார்த்தியா?' என்று அஹங்காரத்தைத் தலைக்கேற்றி விடுகிறது. வித்யாகர்வம் என்றே சொல்வார்கள்.

வெளிப்பார்வைக்கு அனுஷ்டானம், பக்தி, குருஸேவை நன்றாயிருந்தால் போதாது. 'பக்திமானாக, அனுஷ்டாதாவாக இருந்தும், 'தான் வித்வான் என்கிற தாட்பூட் இருக்கிறதே!' என்று பிறர் சொல்லும்படி இருப்பவர்களுண்டு. அனேகப்

பண்டிதர்கள் 'இப்படித்தான் ஆஸ்திகராகப் பார்வைக்கு இருந்துகொண்டும், தான் அறிவாளி, படிப்பாளி என்பதில் அஹங்கரித்தவர்களாயிருக்கிறார்கள். இவர்கள் நிலையில் தம்மை வைத்துக்கொண்டுதான் தாயுமான ஸ்வாமிகள்!

கல்லாத பேர்களே நல்லவர்கள் நல்லவர்கள்!

என்று ஒரு தரத்துக்கு இரண்டு தரமாகச் சொல்லி,

கற்றும் அறிவில்லாத என் கன்மத்தை என் சொல்கேன்? என்று புலம்பி வைத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார். வெளி மட்டத்தில் மட்டுமில்லாமல் உண்மையான உள்ளூறிய பக்தியோடு, ஸமய ஆசரணையோடு, குரு விச்வாஸத்தோடு கல்வி பயின்றால் இப்படி இருக்காது. கல்லாதபேர் பொதுவாக ஓரளவுக்கு நல்லவர்களாயிருக்கிறார்களென்றால், இப்படி உண்மையான அர்த்தத்தில் கற்றவர்களோ மஹா உத்தமர் களாகவே இருப்பார்கள்.

கல்லாத காட்டுவாஸியைவிடப் படித்தவர் அதிகம் தப்பில் போவதற்குக் காரணம், படிப்புமுறை அஹங்காரத்தை அதிகமாக்குவதாயிருப்பதுதான்.

இந்த அஹங்கார நாசத்துக்கு ரொம்பவும் உதவி யாயிருப்பது குருகுலவாஸம்தான். 'எங்கேயோ இருக்கிற ஈச்வரனிடம் பக்தி பண்ணி, எப்போதோ எழுதிவைத்த சாஸ்த்ர ஒழுக்கத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு வினயமாகப் போ' என்றால் இவை உள்ளூற ஏறாமல் மேல்மட்டத்தோடு நிற்பதாகவும், எனவே 'தான்' போகாததாகவுமே இருக்கும். அதனால்தான் ப்ரத்யக்ஷமாக ஒரு பெரியவனை குரு என்று காட்டி, அவன் கிட்டே வஸிக்கும்படியாகக் கொண்டுவிட்டு வினயத்தை வளர்க்க வேண்டுமென்பது. கண்ணுக்கு முன்னால் அந்தக் குரு செய்கிற சுத்தமான ஈச்வர பக்தியும், அவர் அனுஸரிக்கிற தர்ம கர்ம அனுஷ்டானங்களும் தன்னால் சிஷ்யனுக்குள் புகுந்துவிடும்.

இத்தனை பயனுள்ளதான குருகுலவாஸத்தை 'இந்த நாளில் ஸாத்யமில்லை' என்று சடக்கென்று சொல்லித் தூக்கி எறிந்து விடக் கூடாது. ஏன் ஸாத்யமில்லாமல்? போன தலைமுறை,

ஏன் இந்தத் தலைமுறையின் ஆரம்பம் வரையும்கூடச் சில சாஸ்த்ரங்களும் கலைகளும் குருகுல வாஸத்தாலேயே வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன. அந்த வித்யைகளின் அப்யாஸம் நடக்க வேண்டிய அளவுக்கு ரொம்பக் குறைச்சலாகவே நடந்தாலும், எந்த அளவுக்கு நடந்திருக்கிறதோ அது குருகுலக் கல்வியாகத் தான் இருந்திருக்கிறது.

பரத சாஸ்த்ரம், சிலப்பதிகாரம் முதலான நூல்களில் சொன்ன புராதனமான நம் ஸங்கீத மரபில் துருஷ்க ஆட்சியோடு வந்த அவர்களுடைய ஸங்கீத முறைகளும் சேர்ந்து வடக்கே ஹிந்துஸ்தானி ஸங்கீதம் என்றும், தெற்கே நம்முடையதான பூர்விக பத்ததியே வேறுவிதத்தில் மெருகேறிக் கர்நாடக ஸங்கீதம் என்றும் ஆகியிருக்கின்றன. நானூறு ஐநூறு வருஷங்களாக இந்த இரண்டு பத்ததிகளுமே நன்றாக அபிவ்ருத்தி அடைந்து இன்றைக்கு நமக்கு லோகம் பூராவும் மதிப்புத் தரும் கலாசாரச் செல்வங்களாகியிருக்கின்றன. தலைமுறைக்குத் தலைமுறை இரண்டு பத்ததியிலும் ஏகப்பட்ட மஹாவித்வான்கள், உஸ்தாத்கள் வந்திருக்கிறார்கள். இத்தனையும் ஸ்கூல் என்று, காலேஜ் என்று பெரிசாக நடத்தாமல் குருகுலக் கல்வியாகவே இருந்து ஏற்பட்ட அபிவ்ருத்திதானே? ஸங்கீதத்துக்கு காலேஜ் என்பது நாற்பது, ஐம்பது வருஷத்துக் குட்பட்ட ஸமாசாரம்தானே?

தஞ்சாவூர்ப் படம், பழுக்கா வேலை, நெட்டிவேலை, பத்தமடைப் பாய் என்றெல்லாம், இங்கிலாண்டில் நடக்கிற ராஜகுடும்பக் கல்யாணம், பட்டாபிஷேகம் ஆகியவற்றில் முதற்கொண்டு நம்முடைய பரிசாகப் பெருமையுடன் கொடுக்கிறோமே, இதெல்லாம் எந்த ஸ்கூலில், காலேஜில் கற்றுக்கொடுத்து இந்தத் தலைமுறை வரைக்கும் வந்திருக்கின்றன? இன்டிவிஜுவல் கலைஞர்கள் தங்கள் வீட்டோடு வைத்துக் கொண்ட சிஷப் பிள்ளைகளுக்கு (சொந்தப் பிள்ளைகளையே சிஷப்பிள்ளையும் ஆக்கிக்கொண்டு) கற்றுக் கொடுத்துத்தானே இவை மறையாமல் வந்திருக்கின்றன?

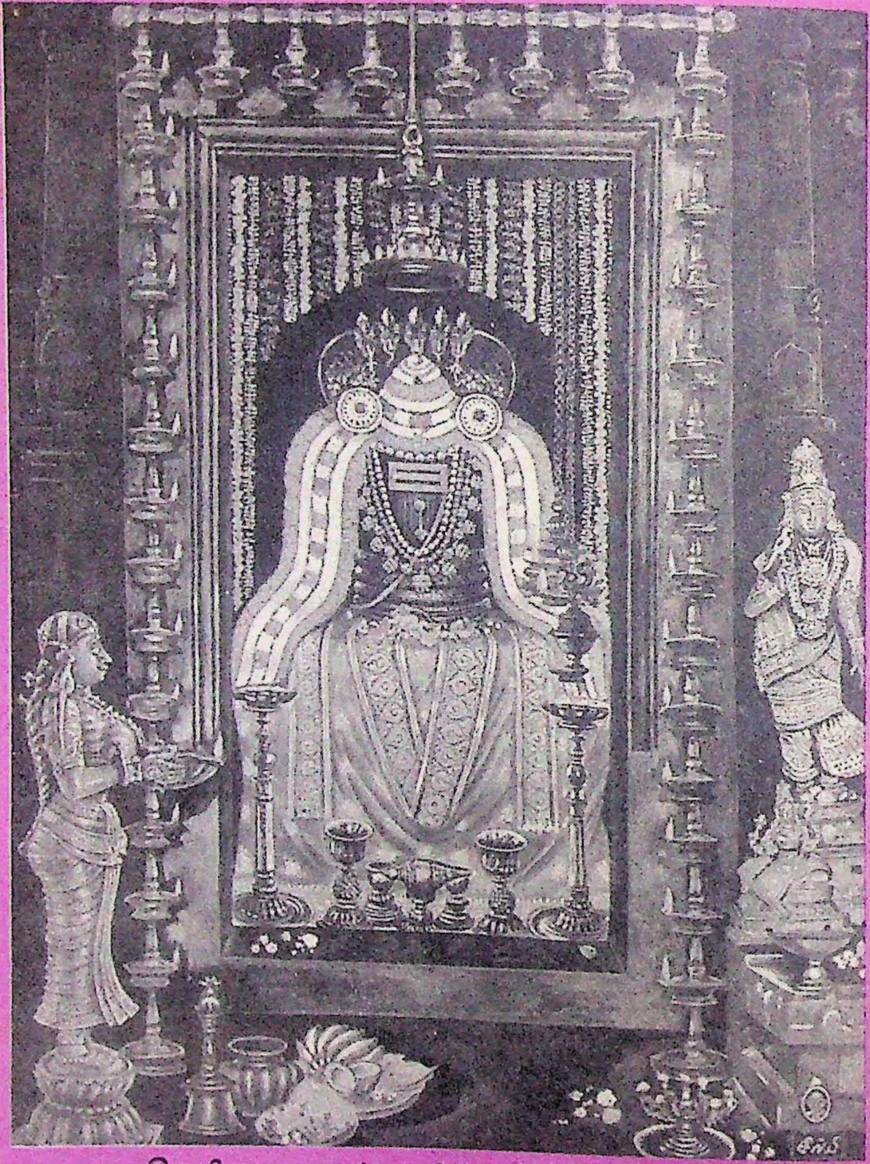
அதனால் ஏதோ கொஞ்சத்தில் கொஞ்சமாவது இப்போதும் குருகுலவாஸக் கல்வி முறையை உயிர்ப்பித்துத் தர வேண்டும். மற்ற விஷயங்களைவிட வேத வித்யைக்கு இம்

முறையை அவசியம் ஏற்படுத்தித் தர வேண்டும். பூர்ணமான ஆசார்ய லக்ஷணப்படி, சிஷ்யனுக்காக எல்லாப் பொறுப்பும் ஏற்றுக்கொண்டு, அவனிடமிருந்து கொஞ்சம்கூட த்ரவ்ய லாபம் எதிர்பார்க்காமல், அவனையும் ரக்ஷித்துத் தன் குடும்பத்தையும் நடத்திக் கொள்ள வசதிபெற்ற வைதிகக் குருமார் இக்காலத்தில் கிடைப்பதற்கில்லை. முன் காலத்தில் ராஜ மான்யம் யதேஷ்டமாக விடப்பட்டதால் இப்படிப்பட்ட குருமார் இருக்க முடிந்தது. அதற்குப் பதிலாக இப்போது நாம், அதாவது ஜனநாயகத்தில் ராஜாக்களாக உள்ள பொது மக்களான நீங்கள் எல்லோருமாகச் சேர்ந்துதான் மூலதனம் வைத்து இந்த அவச்யமான முறை, நடைமுறையிலிருந்து மறைந்து போகாமல் செய்யவேண்டும்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

குரு என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

திருவிடைமருதூர் – ஸ்ரீ ஜோதிர்மய மகாலிங்கம்